

Krónika II. könyve

Tartalom

1.rész	7.rész	13.rész	19.rész	25.rész	31.rész
2.rész	8.rész	14.rész	20.rész	26.rész	32.rész
3.rész	9.rész	15.rész	21.rész	27.rész	33.rész
4.rész	10.rész	16.rész	22.rész	28.rész	34.rész
5.rész	11.rész	17.rész	23.rész	29.rész	35.rész
6.rész	12.rész	18.rész	24.rész	30.rész	36.rész

1.rész

1. Megerősödék királyságában Salamon, a Dávid fia; és az Úr az ő Istene vele volt, és őt igen felmagasztalá.

2. És szóla Salamon az egész Izráel népének, ezredeseknek, századosoknak, a bírácoknak és egész Izráel minden előljáróinak és a családfőknek,

3. Hogy elmennének Salamon és az egész gyülekezet ő vele a magaslatra, mely Gibeonban vala; mert ott volt az Isten gyülekezetének sátora, melyet Mózes, az Úr szolgája csinált vala a pusztában;

4. De az Isten ládáját Dávid már felvitte volt Kirját-Jeárimból arra a helyre, melyet készített számára Dávid; mert sátort állított fel számára Jeruzsálemben.

5. A rézoltár azonban, melyet Bésaléel, az Uri fia csinált, a ki a Huri fia volt, ott volt az Úr sátora előtt; felkeresé tehát azt Salamon és a gyülekezet.

6. És áldozék ott Salamon a rézoltáron az Úr előtt, mely a gyülekezetnek sátorában vala, áldozék azon ezer égőáldozatot.

7. Azon éjszaka megjelenék az Isten Salamonnak, és monda néki: Kérj a mit akarsz, hogy adjak néked.

8. És monda Salamon az Istennek: Te nagy irgalmasságot cselekedtél az én atyámmal, Dáviddal; és ő helyette engemet királylyá tettél.

9. Most, oh Uram Isten, legyen állandó a te beszéded, melyet szólottál volt az én atyámnak, Dávidnak; mert te választottál engem királylyá e nép felett, mely oly sok, mint a földnek pora.

10. Most azért adj nékem bölcseséget és tudományt, hogy a te néped előtt mind ki-, mind bemehessek; mert vajjon kicsoda kormányozhatja ezt a te nagy népedet?

11. Akkor monda az Isten Salamonnak: Minthogy ez volt a te szívedben, és nem kértél tőlem gazdagságot, kincset és tisztességet, avagy a téged gyűlölőknek lelkét, sem hosszú életet magadnak nem kértél, hanem kértél magadnak bölcseséget és tudományt, hogy kormányozhasd az én népemet, mely felett királylyá tettelek téged:

12. A bölcseséget és a tudományt megadtam néked, sőt gazdagságot, kincset és tisztességet is olyat adok néked, a melyhez hasonló nem volt sem az előtted, sem az utánad való királyoknak.

13. És visszatére Salamon Jeruzsálemba a Gibeon hegyéről, a gyülekezet sátora előtt és uralkodék az Izráelen.

14. Szerze Salamon szekereket és lovakokat; és vala néki ezernégyszáz szekere és tizenkétezer lovagja, a kiket helyezettete a szekerek városaiba és Jeruzsálemba a király mellé.

15. És felhalmozá a király az ezüstöt és aranyat, mint a köveket, Jeruzsálemben; a czédrusfákat is felhalmozá, mint a vadfügefákat, melyek a lapályon nagy tömegben vannak.

16. És Salamonnak hoznak vala lovakat Égyiptomból; mert a király kereskedői sereggel vették volt meg a lovakat szabott áron.

17. És mikor feljönnek vala, hozának Égyiptomból egy szekeret hatszáz ezüst siklusért, egy-egy lovat százötven ezüst siklusért; és ugyan csak ők szállították ezeket a Hitteusok minden királyainak és Siria királyainak.

2.rész

1. Elvégezé Salamon magában, hogy az Úr nevének házat építene, és magának királyi palotát.

2. És rendelete Salamon hetvenezer férfit teherhordásra, nyolcvanezer férfit favágásra a hegyen; háromezerhatszáz felügyelőt azokhoz.

3. És küldte Salamon a tírusbeli Hírám királyhoz, mondván: A mint az én atyámmal, Dáviddal cselekedtetél, a kinek küldöttél czédrusfákat, hogy építene magának házat, melyben laknék;

4. Úgy én az én Uram Istenem nevének akarok házat építeni, hogy néki szenteljem, és abban füstölő szerekkel jó illatot gerjeszsek, hogy folytonosan szent kenyerek álljanak előtte, s minden reggel és este égőáldozatot áldozzak szombatnapokon, az új holdnak napjain, és az Úrnak a mi Istenünknek szentelt ünnepeken, melyeket örökké kell cselekedniök az Izráelitáknak.

5. A ház pedig, a melyet építeni szándékozom, igen nagy lesz, mert a mi Istenünk nagyobb minden isteneknél.

6. De kinek volna annyi ereje, hogy néki házat csinálhatna? Az ég és az egeknek egei őt be nem foghatják, s ki vagyok én is, hogy néki házat csinálhassak? hanem hogy csak jóillatot tegyenek abban ő előtte.

7. Most azért küldj hozzám tudós mesterembert, a ki tudjon készíteni aranyból, ezüstből, rézből, vasból, bíborból, karmazsinból és kék bíborból; a ki tudjon metszéseket metszeni az én mesterembereimmal együtt, a kik Júdában és Jeruzsálemben vannak, a kiket az én atyám, Dávid szerzett.

8. Annakfelette küldj czédrusfákat, fenyőfákat és ébenfákat a Libánusról, mert tudom, hogy a te szolgálid tudják vágni a Libánusnak fáit; és ímé az én szolgálaim is a te szolgáliddal lesznek.

9. Hogy készítsenek nékem sok fát, mert a ház, a melyet építek, nagy és csudálatos lészen.

10. És ímé a munkásoknak, a favágóknak, a te szolgálidnak adok húsezer véka cséplett búzát és húsezer véka árpát, húsezer báth bort és húsezer báth olajat.

11. Felele pedig Hírám, a Tírus királya levélben, melyet küldte Salamonnak: Mivelhogy az Úr szerette az ő népét, azért adott téged nekik királyul.

12. Ismét monda Hírám: Áldott az Úr, az Izráel Istene, a ki mind a mennyet, mind a földet teremtette; a ki ilyen bölcs, tudós, okos és értelmes fiat adott volt Dávid királynak, a ki mind az Úrnak házat, mind magának királyi palotát akar építeni.

13. Ímé küldöttem azért bölcs, tudós és értelmes férfit, a ki az én atyámé, Húrámé volt;

14. A Dán nemzetségének leányai közül való asszony fiát (és az ő atyja Tírus városából való), a ki tud készíteni aranyból, ezüstből, rézből, vasból, kövekből, fákból, bíborból, kék bíborból, lenből és karmazsinból és mindenféle metszést metszeni és minden remekművet elkészíteni, a melyekkel megbízatik, a te tudós mesterembereiddel és az én uramnak, Dávid királynak, a te atyádnak tudós mestereivel egyben.

15. Azért most, a mely búzát, árpát, olajat és bort ígért az én uram, küldje el az ő szolgálinak;

16. Mi pedig a Libánuson vágunk fát, a mennyire néked szükséged lesz, és elviszszük azokat szálakon

a tengeren Joppéhoz, és te onnét vitted Jeruzsálembe.

17. Megszámláltata azért Salamon minden idegen férfit az Izráel földén, az ő atyjának, Dávidnak megszámláltatása után és találtatának százötvenháromezerhatszázán.

18. És választá azok közül hetvenezer teherhordót, favágásra pedig a hegyen nyolcvanezeret; pallérokul, a kik a népet szorgalmaztatnák, rendelete háromezerhatszázát.

3.rész

1. Elkezdé építtetni Salamon az Úr házát Jeruzsálemben a Mórija hegyén, mely Dávidnak, az ő atyjának megmutattatott, azon a helyen, melyet készített vala Dávid a Jebuzeus Ornán szérűjén.

2. Elkezdé pedig az építést a második hónap második napján, királyságának negyedik esztendejében.

3. És ilyen alapot vetett Salamon az Isten házának építésénél: hosszúsága a régi mérték szerint vala hatvan sing, szélessége húsz sing.

4. És a tornác a templom hosszában, a ház szélessége szerint, húsz sing volt, a magassága pedig százhusz sing; és beborítá azt belől tiszta arannyal.

5. A derék házat pedig megbélelteté fenyőfákkal és finom arannyal borítá be, melyen pálmafákat és lánczokat metszete.

6. És beborította a házat drágakövekkel ékességül, és az arany Párvaimból való arany volt.

7. És beboríttatá a háznak gerendáit, ajtó mellékeit, falait és annak ajtait is arannyal; és metszete a háznak falaira Kérubokat.

8. Megcsináltatá a szentek-szentjét is, melynek hosszúsága a derék háznak szélességével arányban húsz sing, szélessége is húsz sing volt, és beboríttatá azt hatszáz tálentom finom arannyal.

9. A szegeknek súlya ötven arany siklus volt. A felső helyiségeket is beboríttatá arannyal.

10. És csináltatott a szentek-szentjébe két Kérubot is, szoborműveket, és beboríták azokat arannyal.

11. A Kérubok szárnyainak hosszúsága húsz sing vala; egyik szárnya öt sing, és a háznak falát érinté; a másik szárnya is öt sing és a másik Kérub szárnyát érinté.

12. A másik Kérubnak szárnya is, a mely öt sing volt, a háznak falát érinté; a másik szárnya pedig, a mely ismét öt sing volt, a másik Kérub szárnyát érinté.

13. Úgy, hogy a Kérubok szárnyai húsz singnyire valának kiterjesztve; lábaikon állának, és arcuk befelé.

14. Annakfelette függönyt is csináltata, kék és piros bíborból és karmazsinból és lenből, melyre Kérubokat csináltatott.

15. Két oszlopot is csináltata a ház előtt, a melyeknek hossza harminczöt sing vala, és gömböt felül mindenikre, a mely öt sing vala.

16. És csináltatott lánczokat is, mint a belső részben, s az oszlopok tetejére helyezteté; és száz gránátalmát is csináltatott, s a lánczokba helyezteté.

17. És felállítá ez oszlopokat a templom előtt: egyiket jobbfelől, a másikat balfelől. És nevezé a jobbfelől valót Jákinnak, a balfelől valót pedig Boáznak.

4.rész

1. Csináltatott rézoltárt is, melynek hosszúsága húsz sing, szélessége is húsz sing, magassága pedig tíz sing vala.

2. Csináltatott öntött tengert is, mely egyik szélétől fogva a másik széléig tíz sing vala, köröskörül kerek, és öt sing magas, és harmincz sing zsinór érte be a kerületit.
3. Az alatt ökör alakok valának köröskörül, tíz lévén egy singnyire, a melyek kört alkotának a tenger körül; az ökör alakok két renddel valának öntve ugyanazon öntésből.
4. Tizenkét ökrön állott; három északra fordulva, három nyugotra, három délre és három napkeletre, és a tenger felül vala rajtok, hátuk pedig mind befelé.
5. Vastagsága egy tenyérnyi volt, és karimája olyan, mint a pohár ajaka, vagy a liliom virága; és háromezer báth fért belé.
6. Csináltatott annakfelette tíz mosdómedenczét, és ötöt helyeztete jobbkéz felől, ötöt pedig balkéz felől, hogy azokban mossanak, mossák azt, a mi áldozatra való; a tenger pedig a végre vala, hogy abban mosakodjanak a papok.
7. Csináltatott tíz arany gyertyatartót is, az utasítás szerint, és helyezteté a templomban, ötöt jobbkéz felől, ötöt balkéz felől.
8. Csináltatott tíz asztalt is, a melyeket helyeztete a templomban, ötöt jobbkéz felől, ötöt balkéz felől; csináltatott száz arany medenczét is.
9. Megcsináltatá a papok pitvarát is és a nagy tornácot; és ajtókat a tornácra, s azok ajtait rézzel borítá be.
10. A tengert pedig helyezteté jobbkéz felől napkeletre, délnek ellenébe.
11. Húrám fazekakat, lapátokat és medenczéket is csinált. És elvégezé Húrám a mívet, a melyet csinálnia kellett Salamon királynak, az Isten házában;
12. Tudniillik a két oszlopot és a két kerek gömböt a két oszlop tetejére, és a két hálót a két kerek gömb befedezésére, a melyek az oszlopok tetején valának.
13. És négyszáz gránátalmát a két hálóra; két rend gránátalmát minden hálóba a két kerek gömb befedezésére, a melyek az oszlopok tetején valának.
14. Csinála talpakat is, és azokra mosdómedenczéket.
15. Egy tengert és tizenkét ökröt az alá.
16. Fazekakat, lapátokat és villákat. Mindezen eszközöket Húrám az ő atyja tiszta rézből csinálta Salamon királynak az Úr háza számára.
17. A Jordán mezején önteté azokat a király az agyagos földben, Sukkót és Seredáta között.
18. Mindezen eszközöket Salamon nagy mennyiségben csináltatá, mert nem tekinték a réznek súlyát.
19. És megcsináltata Salamon minden egyéb felszerelést is, mely az Úr házához szükséges volt: az arany oltárt és az asztalokat, a melyeken a szent kenyerek voltak.
20. A gyertyatartókat és azoknak szövétnekeit is, hogy égjenek azok rendeltetésök szerint a szentek-szentje előtt, finom aranyból.
21. Azok virágait, szövétnekeit és hamvvevőit is aranyból, és pedig tiszta aranyból.
22. És az ollókat, medenczéket, tálakat és tömjénezőket finom aranyból, és a ház kapuját, a szentek-szentjéhez való bejárat belső ajtóit és a templom házának belső ajtóit aranyból.

5.rész

1. És elvégezteték az egész mű, a melyet Salamon király csinála az Úr házához. És bevivé Salamon Dávidtól, az ő atyjától, Istennek szenteltetett jószágot, az ezüstöt, aranyat és az összes edényeket, és helyezteté azokat az Isten házának kincsei közé.
2. Akkor Salamon összegyűjté az Izráel véneit és a nemzetségek összes fejedelmeit és az Izráel háznépének fejedelmeit Jeruzsálemba, hogy felvigyék az Úr szövetségének ládáját a Dávid városából,

a mely a Sion.

3. És felgyűlének Izráelnek minden férfiai a királyhoz, a hetedik hónap ünnepén.

4. Mikor pedig eljöttek volna mindnyájan az Izráel vénei: felvevék a Léviták a ládát.

5. És felvivék a ládát, a gyülekezet sátorát és minden szent edényeket, a melyek a sátorban valának; felvivék azokat a papok és Léviták.

6. Salamon király pedig és az Izráel egész gyülekezete, a mely ő hozzá gyűlt, megy vala a láda előtt, áldozván juhokkal és ökrökkel, a melyek meg sem számláltathatnának, sem meg nem irattathatnának sokaságuk miatt.

7. És bevivék a papok az Úr szövetségének ladjáját az ő helyére, az Isten házának belső részébe, a szentek-szentjébe, a Kérubok szárnyai alá.

8. A Kérubok pedig szárnyaikat kiterjesztik vala a láda felett, és befedezik vala a Kérubok a ládát és annak rúdait felülről.

9. Azután kijebb vonták annak rúdait, úgy hogy a rudaknak végei láthatók valának a ládán kívül, a legbelső rész felől, de kívülről nem voltak láthatók. És ott volt mind e mai napig.

10. Nem volt egyéb a ladában, hanem csak Mózes két táblája, melyeket ő a Hóreb hegyén tett vala abba, a mikor az Úr szövetséget kötött Izráel fiaival, mikor kijövének Égyiptomból.

11. Lőn pedig, mikor a papok kijöttek a szent helyből, (mert a papok mindnyájan, a kik ott valának, magokat megszentelték vala és akkor nem kellett megtartaniok az ő sorrendjüket,

12. Annakokáért az énekes Léviták mind, a mennyien valának, Asáf, Hémán, Jedutun, az ő fiaik és testvéreik fehér ruhákban, czimbalmokkal, lantokkal és cziterákkal állanak vala napkelet felől az oltárnál és ő velök százhusz kürtölő pap;

13. Mert a kürtölőknek és éneklőknek tisztök vala egyenlőképen zengeni az Úrnak dicséretére és tiszteletére.) És mikor nagy felszóval énekelnének kürtökkel, czimbalmokkal és mindenféle zengő szerszámokkal, dicsérvén az Urat, hogy ő igen jó és örökkévaló az ő irgalmassága: akkor a ház, az Úrnak háza megtelék köddel,

14. Annyira, hogy meg sem állhattak a papok az ő szolgálatjukban a köd miatt, mert az Úr dicsősége töltötte vala be az Istennek házát.

6.rész

1. Akkor monda Salamon: Az Úr mondotta, hogy ő lakoznék ködben.

2. Én pedig lakóházat építettem néked, helyet, a hol örökké lakjál.

3. Azután megfordult a király, és megáldá Izráel egész gyülekezetét; és Izráel egész gyülekezete felállott.

4. És monda: Áldott az Úr, Izráel Istene, ki szólott volt az ő szája által az én atyámnak, Dávidnak, és hatalmas kezeivel beteljesítette, mondván:

5. Attól a naptól fogva, a melyen kihozám az én népemet Égyiptom földéből, soha nem választottam egyetlen várost sem az Izráel minden nemzetségei közül, hogy házat építenének, a melyben lenne az én nevem, sem férfit nem választottam, hogy az én népemnek Izráelnek vezére lenne.

6. Hanem Jeruzsálemet választottam, hogy az én nevem abban lenne, és választám Dávidot, hogy vezére lenne az én népemnek, Izráelnek.

7. Ámbár az én atyám, Dávid elvégezé magában, hogy házat építene az Úrnak, Izráel Istenének,

8. De az Úr azt mondotta Dávidnak, az én atyámnak: Azt, hogy arra gondoltál, hogy az én nevemnek házat építs, jól tetted, hogy szívedben ezt elvégezted;

9. Mégis nem te építesz házat nékem, hanem a te fiad, a ki a te ágyékból származik, ő épít az én nevemnek házat.

10. És beteljesíté most az Úr az ő beszédét, a melyet szólott; mert felkelék az én atyám Dávid helyett, és ülék az Izráel királyi székébe, a mint az Úr megmondotta volt; és megépítém a házat az Úrnak, Izráel Istene nevének.

11. És abba helyeztem a ládát, a melyben az Úrnak szövetsége van, melyet szerzett volt az Izráel fiaival.

12. És oda állott Salamon az Úr oltára elé, az Izráel egész gyülekezetével szemben, és kezeit kiterjesztette.

13. Salamon pedig egy széket csináltatott vala rézből, a melyet a tornácznak közepén helyeztetett el, melynek hossza öt sing, szélessége is öt sing, magassága pedig három sing vala. Felállta abba, és térdeire esván az egész Izráel gyülekezete előtt, kezeit az ég felé kiterjeszté,

14. És monda: Oh Uram, Izráelnek Istene, nincsen hozzád hasonló Isten sem mennyben, sem földön, a ki megtartod a te fogadásodat és irgalmasságodat a te szolgálidhoz, a kik te előtted teljes szívvel járnak!

15. Ki megtartottad a te szolgálidnak, az én atyámnak, Dávidnak, a mit szólottál néki; mert te magad szólottál, és kezeiddel beteljesítéd, a mint e mai napon megtetszik.

16. Most azért, oh Uram, Izráelnek Istene, tartsd meg, a mit a te szolgálidnak, Dávidnak, az én atyámnak ígértél, mondván: Nem fogy el előttem a te magodból való férfiú, a ki az Izráelnek királyiszékiben üljön; csakhogy a te fiaid őrizték meg az ő útjokat, hogy az én törvényemben járjanak, mint te én előttem jártál.

17. Most azért, oh Uram, Izráelnek Istene, bizonyosodjék meg a te beszéded, melyet szólottál volt a te szolgálidnak, Dávidnak!

18. (Avagy lakozhatnék-e valósággal az Isten e földön az emberek között? Ím az egek és az egeknek egei téged be nem foghatnak, mennyivel kevésbbé e ház, a melyet én építettem.)

19. És tekints a te szolgálid könnyörgésére és imádságára, oh én Uram Istenem, meghallgatván kiáltását és könnyörgését, a melylyel könnyörög a te szolgálid előtted!

20. Hogy a te szemeid éjjel és nappal figyelmezzenek e házra, e helyre, a melyről azt mondottad, hogy nevedet abba helyezénded, meghallgatván könnyörgését a te szolgálidnak, a mikor e helyen könnyörögne.

21. Hallgasd meg azért a te szolgálidnak és a te népednek Izráelnek könnyörgését, a mikor könnyörögni fognak e helyen; hallgasd meg a te mennyei lakhelyedből, és meghallgatván őket, légy kegyelmes!

22. Mikor valaki vétkezéndik felebarátja ellen, és esküre köteleztetik, hogy megesküdjék, és ő ide jó, megesküszik oltárod előtt ebben a házban,

23. Te hallgasd meg a mennyből és vidd véghez, és tégy igaz ítéletet a te szolgálid között, az istentelent megbüntetvén, fejére fordítván az ő útját; és az igazat megigazítván, megfizetvén néki az ő igazsága szerint.

24. Mikor pedig megverettetik a te néped, az Izráel az ő ellenségeitől, mivel te ellened vétkeztek; és hozzád visszatérve vallást tesznek a te nevedről, könnyörögnek és imádkoznak te előtted e házban:

25. Te hallgasd meg a mennyből, és bocsásd meg a te népednek, az Izráelnek bűnét, és hozd vissza őket arra a földre, a melyet adtál nékik és az ő atyáiknak.

26. Mikor az ég berekesztetik és nem léssen eső, mivel vétkeztek te ellened; és imádkozni fognak e helyen és vallást tesznek a te nevedről és megtérnek bűneikből, mert te sanyargatod őket:

27. Te hallgasd meg a mennyből, és légy kegyelmes a te szolgálidnak és a te népednek, az Izráelnek; minekutána őket megtanítándod az igaz útra, a melyen járjanak; és adj esőt a te földedre, a melyet adtál a te népednek örökségül.

28. Éhség ha lesz a földön, ha döghalál, aszály, ragya, sáska, cserebogár; ha az ő ellensége szorongatja az ő birodalmának földében; ha bármiféle csapás és nyomorúság jövend reájok:

29. A ki akkor könnyörög és imádkozik, legyen az bárki; vagy a te néped, az Izráel, ha elismeri kiki az ő csapását és fájalmát, és kezeit e házban kiterjeszté:

30. Te hallgasd meg a mennyből, a te lakhelyedből és légy kegyelmes, és kinek-kinek fizess az ő útai szerint, a mint megismerted az ő szívét, mert egyedül csak te ismered az emberek fiainak szívét;

31. Hogy féljenek téged, járván a te útaidon, míg élnek e föld színén, a melyet adtál volt a mi atyáinknak.

32. Sőt még az idegent is, a ki nem a te néped, az Izráel közül való, ha eljövend messze földről a te nagy nevedért és a te hatalmas kezédért és a te kiterjesztett karodért, mikor ide jutván, könyörögnek e házban:

33. Te hallgasd meg a mennyből, a te lakóhelyedből, és add meg az idegennek mindazt, a miért könyörög hozzád, hogy megismerjék a földnek minden népei a te nevedet, és tiszteljenek téged úgy, mint a te néped, az Izráel, és ismerjék meg, hogy a te nevedről neveztetik e ház, a melyet én építettem.

34. Ha a te néped hadba megy ki az ő ellensége ellen azon az úton, a melyen elbocsátod őket; ha könyörögnek hozzád fordulván e város felé, a melyet választottál magadnak, és e ház felé, a melyet a te nevednek építettem:

35. Te hallgasd meg az égből az ő könyörgésöket és imádságukat, és szerezz nekik igazságot.

36. Ha vétkeznek ellened (mert nincsen ember, a ki nem vétkeznék) és reájok megharagudván, az ellenség kezébe adándod és őket fogságba viendik azok, a kiktől megfogattak, messze földre vagy közelre,

37. És ha az idegen földön, a hol fogva tartatnak, magokba szállnak, és megtérvén, az ő fogságuk helyén könyörögnek hozzád, és ezt mondandják: Vétkeztünk, hamisan és gonoszul cselekedtünk;

38. És megtérendenek te hozzád teljes szívökből és teljes lelkökből az ő fogságuk földében, a hol őket fogva tartják, és könyörögnek hozzád, az ő földjüknek útja felé fordulva, a melyet adtál volt az ő atyáinknak, és e város felé, a melyet választottál magadnak, és e ház felé, a melyet a te nevednek építettem:

39. Hallgasd meg akkor az ő könyörgésöket és imádságukat a mennyből, a te lakhelyedről, és szerezz nekik igazságot, és bocsásd meg a te népednek, hogy ellened vétkezett.

40. Most azért, oh én Istenem, legyenek a te szemeid nyitva és füleid legyenek figyelmesek a könyörgésre ezen a helyen.

41. És most kelj fel, oh Úr Isten, a te nyugodalmadba, te és a te hatalmasságodnak ládája! A te papjaid, oh Úr Isten, öltöztessenek fel üdvösséggel, és a te szenteid örvendezzenek a jóban.

42. Oh Úr Isten, ne utáld meg a te felkenetett királyod orcáját; emlékezzél meg Dávidhoz, a te szolgádhoz való nagy irgalmasságaidról!

7.rész

1. És mikor Salamon elvégezte a könyörgést, tűz szálla le az égből, és megemészté az egészen égőáldozatot és a véres áldozatot, és az Úr dicsősége betölté a házat,

2. Annyira, hogy még a papok sem mehettek be az Úr házába; mert az Úr dicsősége betölté az Úr házát.

3. És az Izráel fiai mindnyájan látták, a mikor alászálla a tűz és az Úr dicsősége a házra, és arcczal leborulának a föld felé a padlózatra, s imádnak és tisztelék az Urat, hogy jó és az ő kegyelme mindörökké való!

4. A király pedig és az egész nép áldoznak vala áldozatokat az Úr előtt.

5. Áldozék Salamon király áldozatot huszonkétezer ökörrel és százhuszezer juhval; és ekképen szentelék fel az Úr házát a király és az egész nép.

6. A papok pedig foglalatosok valának az ő tisztökben; a Léviták is az Úrnak minden zengő

szerszámaival, a melyeket Dávid király készíttetett, hogy az Urat dicsérnék (mert örökkévaló az ő irgalmassága) a Dávid dicséretivel mely kezökbe adatott; a papok pedig trombitálnak velök szemben, míg az egész Izráel ott áll.

7. És felszentelé Salamon a középső pitvart, a mely az Úrnak háza előtt vala; mert ott szerze égőáldozatokat és hálaadóáldozatok kövéreit; mert a rézoltárra, a melyet Salamon készíttete, nem fér vala az égőáldozat, az ételáldozat és a hálaadóáldozat kövére.

8. És Salamon ünnepet szerze ebben az időben hét napig, és vele együtt az egész Izráel, nagy gyülekezet, mely összegyülekezik Hámáttól fogva az Égyiptom patakáig.

9. A nyolczadik napon pedig gyülekezést tartának, mert az oltár felszentelését hét napon át végezték és az ünnepet is hét napon.

10. A hetedik hónapnak huszonharmadik napján elbocsátá a népet sátoraikba, vígan és megelégedve mindama jók felett, a melyeket cselekedett az Úr Dáviddal, Salamonnal és az ő népével Izráellel.

11. És Salamon bevégezé az Úr házát és a királyi palotát, s mindazt, a mit magában elhatározott Salamon, hogy megcsinál az Úr házában és a maga házában; szerencsésen bevégezé.

12. Megjelenék pedig az Úr Salamonnak azon éjjel, s monda néki: Meghallgattam a te könyörgésedet, és e helyet magamnak áldozat házául választottam.

13. Ímé, a mikor az eget bezárandom, hogy ne legyen eső; és a mikor parancsolok a sáskának, hogy a földet megemészse; vagy a mikor döghalált bocsátandok az én népemre:

14. És megalázza magát az én népem, a mely nevemről neveztetik, s könyörög és keresi az én arczomat, és felhagy az ő bűnös életmódjával: én is meghallgatom őket a mennyből, megbocsátom bűneiket, és megszabadítom földjüket.

15. Most már az én szemeim nyitva lesznek, és füleim figyelmesek lesznek e helyen a könyörgésre.

16. Most választottam és megszenteltem e házat, hogy az én nevem abban legyen mindörökké, és ott lesznek az én szemeim és az én szívem mindenkor.

17. És ha te előttem járándasz, a mint járt Dávid, a te atyád, úgy cselekedvén mindenekben, a mint neked megparancsoltam, s az én rendelésimet és ítéletimet megtartándod:

18. Megerősítem a te birodalmad trónját, a mint megígértem volt Dávidnak, a te atyádnak, mondván: Nem vétetik el a te nemzetségedből való férfiú az Izráel királyizékiből.

19. De hogyha ti elszakadtok, s rendelésimet és parancsaimat, a melyeket előtökbe adtam, elhagyjátok, s elmenvén, idegen isteneknek szolgálodtok és azok előtt meghajoltok:

20. Kiszaggatom őket az én földemből, a melyet adtam volt nékik: és ezt a házat, a melyet az én nevemnek szenteltem, orczám elől elvetem; tanulságul és példabeszédül adom őket minden nemzetségnek.

21. És ezen a házon, a mely felséges vala, minden elmenő álmélnodni fog, és azt mondja: Miért cselekedett így az Úr ezzel az országgal és ezzel a házzal?

22. És azt felelik: Azért, mert elhagyták az Urat, atyáik Istenét, a ki őket kihozta volt Égyiptom földéből, és idegen istenekhez hajlottak, azokat imádták és azoknak szolgáltak; azért hozta reájok mind e veszedelmet.

8.rész

1. Lőn pedig húsz esztendő mulva, a mi alatt Salamon megépíté az Úr házát és a maga palotáját:

2. Azokat a városokat, a melyeket Hirám adott Salamonnak, megépíté Salamon, és Izráel fiait telepíté oda.

3. Azután elméne Salamon Hámát-Sobába és azt hatalmába keríté.

4. És megépíté Tadmort a pusztában, és minden kincstartó városokat, a melyeket Hámátban épített.
5. Annakfelette mind a felső, mind az alsó Bethoront megépíté s megerősített városokká tette kőfalakkal, kapukkal és zárokkal.
6. És Baalátot, s a tárházak minden városait, a melyek Salamonéi valának, a szekereknek és a lovagoknak minden városait; és mindent, a mihez Salomonnak kedve volt, megépíté Jeruzsálemben, a Libánuson és az ő egész birodalmának földén.
7. Mindazt a népet, a mely megmaradt a Hitteusok közül, az Emoreusok, Perizeusok, Hivveusok és a Jebuzeusok közül, a kik nem az Izráel közül valók;
8. Hanem azoknak fiai közül, a kik azon a földön ő utánok maradtak volt, a kiket az Izráel fiai ki nem irhattak, azokat Salamon adófizetőkké tévé mind e mai napig.
9. De az Izráel fiai közül Salamon senkit nem tett szolgálává az ő külső dolgaiban; mert ezek hadakozó férfiak voltak, és az ő hadnagyinak vezérei, s szekereinek és lovagjainak vezérei.
10. Azok, a Salamon király seregeinek vezérei, kétszázötvenen valának, a kik uralkodnak vala a népen.
11. És felviteté Salamon a Faraó leányát a Dávid városából a házba, a melyet néki épített vala; mert ezt mondá: Nem lakhatik az én feleségem az Izráel királyának, Dávidnak házában; mert szentséges hely az, mivel az Úr ládája abba vitetett.
12. Akkor égőáldozatokat áldozék Salamon az Úrnak az Úr oltárán, a melyet rakatott vala a tornácz előtt;
13. Naponként áldozának azon, Mózes parancsolatja szerint, szombatnapokon, a hónapok első napjain, és évenként a főünnepeken háromszor; tudniillik a kovásztalan kenyerek ünnepén, a hetek ünnepén és a sátorok ünnepén.
14. És elrendelé az ő atyjának, Dávidnak rendelése szerint a papok tisztét az ő szolgálatjokban, a Lévitákat is az ő tisztök szerint, hogy dícsérnék az Istent és szolgálnának a papok mellett naponként; az ajtónállókat is, az ő csoportjaik szerint minden kapuhoz, mert így volt az Isten emberének, Dávidnak parancsolatja.
15. És nem tértek el a király parancsolatjától, a melyet parancsolt vala a papoknak és Lévitáknak minden dolog és a kincsek felől.
16. Ilyen módon beveződött Salomonnak minden munkája azon naptól, a mikor az Úr házának alapját letették, annak befejezéséig, a mikor immár az Úr háza elkészült.
17. Azután elméne Salamon Esiongáberbe és Elótba, a mely a tenger partján, Edom földén volt.
18. És küldé Hírám az ő szolgálái által néki hajókat és szolgálakat, a kik a tengeren jártasok valának, a kik menének a Salamon szolgáláival együtt Ofirba, honnan négyszázötven tálentom aranyat hozának és vivék Salamon királynak.

9.rész

1. A Séba királynéasszonya pedig hallván Salamon hírért, eljöve, hogy megkisértse Salamont nehéz kérdésekkel, Jeruzsálemben, igen nagy sereggel és tévékkel, a melyek hoznak vala fűszereket, igen sok aranyat és drágaköveket; és Salamonhoz méne, és beszélt vele mindenekről, a melyek szívében voltak.
2. És Salamon megfelelt minden beszédeire, mert semmi sem volt Salamon előtt elrejtve, a melyet meg nem mondhatott volna néki.
3. És mikor látta Séba királynéasszonya Salamon bölcsességét és a házat, a melyet épített vala;
4. És az ő asztalának étkeit, szolgálainak lakását és hivatalnokainak állását és öltözékeit, pohárnokait s azoknak öltözékeit, és az ő áldozatát, a melylyel az Úrnak házában áldozott: a lélekzete is elállott.

5. És monda a királynak: Mind igaz volt, a mit hallottam volt az én lakóföldemben a te dolgaidról és bölcseségedről;

6. De hinni sem akartam azoknak beszédeit, míg én magam el nem jöttem és szemeimmel nem láttam. És ímé nekem a felét sem beszélték el a te bölcseséged nagyságának; felülmúttad a hírt, a melyet hallottam.

7. Boldogok a te embereid és boldogok ezek a te szolgálid, a kik szüntelen udvarlanak néked, hogy hallhatják a te bölcseségedet!

8. Legyen az Úr, a te Istened áldott, a ki téged annyira szeretett, hogy az ő székébe helyezte, hogy lennél az Úrnak, a te Istenednek királya; mivel a te Istened szerette Izráelt, hogy megerősítse őt mindörökké, azért tett téged királylyá felettök, hogy szolgáltsas ítéletet és igazságot.

9. És ada a királynak százhusz tálentom aranyat és felette sok fűszerszámot és drágaköveket. Nem is volt több olyan fűszerszám, mint a melyet Séba királynéasszonya ada Salamon királynak.

10. És Hiram szolgálai is és Salamon szolgálai is, a kik hoztak vala aranyat Ofirből; hoztak ébenfát és drágaköveket is.

11. És csinála a király az ébenfából lépcsőket az Úr házába és a király házába, s cziterákat és lantokat az éneklőknek. Ezekhez hasonlókat nem láttak azelőtt Júda országában.

12. Salamon király pedig ada a Séba királynéasszonyának mindent, a mit csak kívánt és kért tőle, azonkívül, a mit ő a királynak hozott. Azután megtére és méne az ő földébe mind ő, mind az ő szolgálai.

13. Vala pedig mértéke az aranynak, a mely esztendőnként bejő vala Salamonnak, hatszázhatvanhat tálentom arany,

14. Azonkívül, a mit hoznak vala a kalmárok és kereskedők; de még Arábia minden királyai és annak a földnek fejedelmei és hoznak vala aranyat és ezüstöt Salamonnak.

15. És csináltata Salamon király kétszáz paizst vert aranyból, mindenik paizsra hatszáz vert arany siklus ment fel.

16. Háromszáz kerek paizst is vert aranyból; mindenik paizsra háromszáz arany siklus megy vala, a melyeket a király helyezettete a Libánon erdejének házába.

17. És csináltatott a király egy nagy királyiszéket elefántcsontból, és beboríttatá azt finom aranynyal.

18. Hat lépcsője volt a széknek, és arany zsámolya a székhez erősítve, és támaszai valának mindkét felől az ülés mellett, és két oroszlán állott a karok mellett.

19. És tizenkét oroszlán áll vala ott a hat lépcsőn mindkét felől. Senki soha olyant nem csinált egyetlen országban sem.

20. És Salamon királynak összes ivóedényei aranyból valának; a Libánon erdő házának is összes edényei tiszta aranyból valának; nem vala az ezüstnek semmi becse a Salamon idejében;

21. Mert hajói voltak a királynak, a melyek Társisba jártak a Hiram szolgálival együtt. Minden három esztendőben egyszer menének a hajók Társisba, honnan aranyat, ezüstöt, elefántcsontot, majmokat és pávákat hoznak vala.

22. És felülmúta Salamon király e földnek minden királyait gazdagságban és bölcsességben.

23. És e földnek minden királyai kívánnak vala szembe lenni Salamonnal, hogy hallhatnák az ő bölcsességét, a melyet Isten adott vala az ő szívébe.

24. És azok mindnyájan ajándékot visznek vala néki, arany és ezüst edényeket, ruhákat, fegyvert, fűszerszármokat, lovakat és öszvéreket esztendőnként.

25. És Salamonnak négyezer lóistállói, szekerei és tizenkétezer lovagjai valának, a kiket helyhezettete a szekerek városaiba és a király mellé Jeruzsálemben.

26. És uralkodó vala minden király felett az Eufrátes folyóvíztől a Filiszteusok földéig és az Égyiptom határáig.

27. És a király Jeruzsálemben olyanná tevő az ezüstöt, mint a köveket, és a czédrusfákat úgy elszaporítá, mint a vad fügefákat, a melyek nevednek a mezőségen bőséggel.

28. Hordnak vala pedig Salamonnak lovakat Égyiptomból és minden országból.

29. Salamonnak egyéb dolgai, úgy az elsők, mint az utolsók, avagy nem írtak-é meg a Nátán próféta könyvében, és a Silóbeli Ahija prófécziájában, és Jehdó prófétának Jeroboám ellen, a Nébát fia ellen írt látásaiban?

30. És uralkodék Salamon Jeruzsálemben az egész Izráel felett negyven esztendeig.

31. És elaluvék Salamon az ő atyáival egyetemben, és eltemeték őt az ő atyjának, Dávidnak városában, és uralkodék helyette az ő fia, Roboám.

10.rész

1. Elméne Roboám Síkembe; mert Síkembe gyűlt vala az egész Izráel, hogy őt királylyá választanák.

2. Lőn pedig, mikor ezt meghallotta Jeroboám, a Nébát fia, a ki akkor Égyiptomban vala; mert oda futott volt Salamon király elől, visszatére Jeroboám Égyiptomból.

3. És hozzáküldvén, elhivaták őt. Eljőve azért Jeroboám és az egész Izráel, és szólának Roboámnak, mondván:

4. A te atyád igen megnehezítette a mi igánkat, de te most könnyebbítsd meg atyádnak kemény szolgálatát és az ő nehéz igáját, a melyet reánk vetett, és szolgálunk néked.

5. És monda nékik: Harmadnapig gondolkodom róla, azután jőjjetek hozzám. Elméne azért a nép.

6. És tanácskozék Roboám király a vén emberekkel, a kik Salamon előtt az ő atyja előtt állottak vala életében, mondván: Mit tanácsoltok, mit válaszoljak e népnek?

7. És azok ekképen szólának: Ha javára leendesz ennek a népnek, s kedvezel nékik és jó szóval beszélsz hozzájuk; akkor te szolgálid lesznek mindenkor.

8. De ő megvetette a vének tanácsát, a melyet néki tanácsoltak, és tanácsot tartá az ifjakkal, a kik ő vele nevedtek volt fel és néki udvaroltak.

9. És monda azoknak: Ti micsoda tanácsot adtok, hogy választ adjunk e népnek, a kik nékem így szólának: Könnyebbítsd meg az igát, a melyet a te atyád reánk vetett.

10. Akkor felelének az ifjak, a kik ő vele együtt nevedtek vala, mondván: Így szól a népnek, a mely szólván néked, azt mondja: A te atyád megnehezítette a mi igánkat, te pedig könnyebbítsd meg nekünk; így szólj nékik: Az én legkisebb ujjam erősebb atyám derekánál;

11. Most azért, ha az én atyám nehéz igát vetett reátok, én még nehezebbé teszem igátokat; ha az én atyám ostorral vert titeket, én skorpiókkal.

12. És elméne Jeroboám és az egész nép Roboámhoz harmadnap, a mint a király meghagyta, ezt mondván: Jőjjetek hozzám harmadnapon.

13. És a király kemény választ adott nékik, megvetve Roboám király a vének tanácsát.

14. És az ifjak tanácsa szerint szóla nékik, mondván: Ha az én atyám megnehezítette a ti igátokat, én még nehezebbé teszem azt; ha az én atyám ostorral vert titeket, én skorpiókkal.

15. És a király nem hallgatá meg a népet; mert ezt az Úr fordította ekként, hogy megerősítené az Úr az ő beszédét, a melyet szólott vala a Silóbeli Ahija által Jeroboámnak, a Nébát fiának.

16. Mikor pedig az egész Izráel látta, hogy nem hallgatá meg őket a király, felele a nép a királynak, mondván: Micsoda részünk van nekünk Dávidban? Nincsen nekünk örökségünk az Isai fiában! Menj el a te hajlékidba, oh Izráel! Ám viseld gondját a te házadnak, oh Dávid! Elméne azért hajlékiba az egész Izráel;

17. Úgy, hogy Roboám csak azokon az Izráel fiain uralkodék, a kik Júda városaiban laktak.

18. És mikor elküldé Roboám Adorámot, az adószedőt, megkövezék őt Izráel fiai, és meghala; Roboám király pedig siet szekerébe ülni, hogy Jeruzsálembé szaladjon.

19. Így szakada el az Izráel népe a Dávid házától, mind e mai napig.

11.rész

1. Méne azért Roboám Jeruzsálemben, és összegyűjté a Júda és Benjámin házát, száznolczvanezer válogatott hadviselőket, hogy hadakoznának Izráel ellen, és visszanyernék az országot Roboámnak.
2. Szóla pedig az Úr Semájának, az Isten emberének, mondván:
3. Mondd meg Roboámnak, Salamon fiának, Júda királyának és az egész Izráelnek Júdában és Benjáminban, így szólván:
4. Ezt mondja az Úr: Ne menjetek fel és ne hadakozzatok atyátokfiai ellen; térjete meg ki-ki a maga házába, mert én tőlem lett e dolog. És engedének az Úr szavának, és megtérének a helyett, hogy Jeroboám ellen mennének.
5. Lakozék azért Roboám Jeruzsálemben, és megerősíté a városokat Júdában.
6. Így megépíté Bethlehemet, Etámot és Tékoát,
7. Bethsúrt, Sókót és Adullámot,
8. Gátot, Marésát és Zifet,
9. Adoráimot, Lákist és Azekát,
10. Sorát, Ajalont és Hebront, melyek erős városok valának Júdában és Benjáminban.
11. És mikor megerősítette ez erősségeket, helyezett azokba előljárokát és szerze tárházakat eleségnek és bornak és olajnak.
12. És mindenik városban szerze paizsokat és kopjákat, és rendkívül megerősíté azokat. És az övé lőn Júda és Benjámin.
13. Továbbá a papok és a Léviták, a kik az egész Izráelben valának, ő hozzá csatlakozának minden ő határukból;
14. Mert a Léviták elhagyták az ő faluikat és jószágukat, és Júdába és Jeruzsálemben menének, mert kiűzte vala őket Jeroboám és az ő fiai, hogy az Úrnak ne szolgálnának.
15. És rende magának papokat a magaslathoz, a bakokhoz és a borjúhoz, a melyeket csináltatott vala.
16. És utánuk Izráel minden nemzetségei közül azok, a kik szívök szerint keresték az Urat, Izráelnek Istenét, menének Jeruzsálemben, hogy áldoznának az Úrnak, az ő atyáik Istenének.
17. És megerősíték Júda országát, és megerősíték Roboámot, a Salamon fiát három esztendeig; mert három esztendeig járának Dávidnak és Salamonnak útján.
18. És feleségül vevé Roboám Mahalátát, Jérimótnak, a Dávid fiának leányát és Abihailt, Eliábnak, az Isai fiának leányát,
19. A ki szüle néki fiaikat: Jeust, Semáriát és Zahámot,
20. És ő utána vevé Maakát, az Absolon leányát, a ki szülé néki Abiját, Attait, Zizát és Selómitot.
21. Legjobban szereté pedig Roboám Maakát, az Absolon leányát minden feleségei és ágyasai között; mert tizenholcz felesége és hatvan ágyasa volt. És nemze huszonholcz fiút és hatvan leányt.
22. És Roboám Abiját, a Maaka fiát tette testvérei között vezérré és előljárová, mert őt akará királylá tenni.
23. És okosan gondolkodván, szétosztá fiait mind Júda és Benjámin földén a megerősített városokba, a kiknek bőségesen adott eleséget és sok feleséget szerzett számukra.

12.rész

1. Lőn pedig, mikor Roboám az ő királyságát megszilárdította és abban megerősödött: elhagya az Úr törvényét, és vele együtt az egész Izráel.
2. Azért a Roboám királyságának ötödik esztendejében feljöve Sésák, az égyptomi király Jeruzsálem

ellen, (mert az Úr ellen vétkezének).

3. Ezerkétszáz fegyveres szekérral és hatvanezer lovaggal, és megszámlálhatlan vala a nép, a mely vele Égyiptomból feljött, a Libiabeliekkal, Sukkeusokkal és Szerecsenekkel;

4. És elfoglalá Júdának erős városait, azután méne Jeruzsálem alá.

5. Akkor Semája próféta méne Roboámhoz és a Júda fejedelmeihez, a kik Jeruzsálembe gyűltek össze Sésáktól való féltőkben, és monda nékik: Ezt mondja az Úr: Mivel ti engem elhagytatok, én is a Sésák kezébe bocsátlak titeket.

6. Akkor megalázzák magokat az Izráel fejedelmei és a király, s mondának: Az Úr igaz!

7. És mikor az Úr látta, hogy megalázták magokat, ekképen szóla az Úr Semája prófétának: Megalázták magokat, nem veszem el őket, hanem némi szabadulást szerzek nékik, és nem ontom ki az én haragomat Jeruzsálem ellen Sésák által;

8. Mindazáltal szolgálai lesznek néki, hogy megtudják a különbséget az én szolgálatom és más országok királyságainak szolgálatai között.

9. Feljöve azért Sésák, az egyiptomi király Jeruzsálem ellen, és elvivé az Úr házának kincset, s a király házának kincset; mindazokat elvivé; az arany paizsokat is elvivé, a melyeket Salamon csináltatott vala.

10. Ezek helyett Roboám király rézpaizsokat csináltata, és bízá azokat a gyalogosok fejedelminek kezére, a kik őrzik a király házának ajtaját.

11. És mikor a király felmegy az Úr házába, mennek a gyalogosok is, és felviszik azokat, s azután visszahozzák a gyalogosok szobájába.

12. Mikor azért megalázta magát Roboám, eltávozék az Úr haragja ő róla, hogy meg ne semmisülne mindenestől, mert Júdában is volt még jó dolog.

13. Megerősödék azért Roboám király Jeruzsálemben és uralkodék; mert negyvenegy esztendő vala Roboám, mikor uralkodni kezdett volt, és tizenhét esztendeig uralkodék Jeruzsálemben, a városban, a melyet az Úr választott vala az Izráel minden nemzetségei közül, hogy ott helyeztesse az ő nevét; és az ő anyjának neve vala Naáma, a ki Ammonita volt.

14. Cselekedék pedig gonoszt, mert az Urat szíve szerint keresni nem akará.

15. Roboámnak pedig első és utolsó dolgai avagy nincsenek-é megírva a Semája próféta könyvében, és Iddónak, a látnoknak könyvében, a nemzetségi lajstromban? És hadakozás volt Roboám és Jeroboám között egész éltőkben.

16. És elaluvék Roboám az ő atyáival, és eltemették a Dávid városában; és uralkodék az ő fia, Abija, helyette.

13.rész

1. Jeroboám királynak tizennyolczadik esztendejében kezde uralkodni Abija Júdában.

2. Három esztendeig uralkodék Jeruzsálemben. Az ő anyjának neve Mikája vala, a ki a Gibeából való Uriel leánya. És Abija és Jeroboám között háború vala.

3. Azért felkészüle Abija a háborúra négyszázezer válogatott harczosból álló sereggel; és Jeroboám vele szembeszállott nyolczszázezer válogatott harczosból álló sereggel.

4. Akkor felállá Abija a Semárain hegység tetején, a mely az Efraim hegységében vala, és monda: Hallgassátok meg szómat, Jeroboám és az egész Izráel!

5. Avagy nem kellene-é néktek meggondolnotok, hogy az Úr, az Izráel Istene Dávidnak adta volt a királyságot Izráel felett örökre; néki és fiainak, sónak szövetsége által?

6. Mindazáltal felkele Jeroboám, a Nébát fia, Salamonnak, a Dávid fiának szolgálja, és támada az ő ura ellen;

7. Azután gyűlének ő hozzá a haszontalan emberek, Beliál fiai, a kik ellene szegültek Roboámnak, a

Salamon fiának, mikor Roboám gyermek és félénk szívű volt, és azok ellen magát nem oltalmazhatta.

8. És most azt gondoljátok, hogy ti ellene állhattok az Úr királyságának, a mely a Dávid fiainak kezében van, mivel sokan vagytok, s veletek vannak az aranyborjúk is, a melyeket Jeroboám öntetett néktek istenek gyanánt.

9. Avagy nem ti űztétek-e el az Úrnak papjait, az Áron fiait és a Lévitákat? És nem ti szerzettetek-e magatoknak papokat, mint egyéb országoknak nemzetségei, akárkit, a ki az ő szolgálatjának felszentelésére egy gyermekded tulokkal és hét kossal eljött, és lett a bálványok papja, a melyek nem istenek.

10. Mi mellettünk van pedig az Úr, a mi Istenünk, a kit mi el nem hagytunk; a papok pedig, a kik az Úrnak szolgálnak, az Áron fiai, és vannak Léviták, a kik forgolódnak az ő tisztökben.

11. És áldoznak az Úrnak égőáldozattal minden reggel és minden estve, és füstölőáldozattal, és a kenyérnek a tiszta asztalra való tételére és az arany gyertyatartóra, szövétnekeivel egybe gondot viselnek, meggyújtván azokat minden estve; mert mi megtartjuk az Úrnak, a mi Istenünknek rendelését; ti pedig elhagytátok őt.

12. Azért ímé mi velünk van az Isten vezér gyanánt, és az ő papjai a riadó kürtökkel, hogy ti ellenetek kürtöljenek. Izráel fiai! Ne harcoljatok az Úr ellen, a ti atyáitok Istene ellen, mert nem lesztok szerencsések!

13. Jeroboám pedig lest vetett ellenök, hogy hátuk mögé kerüljön, s ilyen módon Júda előtt is ők legyenek, hátuk mögött is a les.

14. Látván pedig Júda, hogy ímé mind elől, mind hátul megtámadtatának: kiáltának az Úrhoz, a papok pedig trombitálnak vala a trombitákkal.

15. És kiáltának Júda férfiai; és mikor kiáltának a Júda férfiai, az Isten megveré Jeroboámot és az egész Izráelt, Abija és Júda előtt.

16. És az Izráel fiai menekülének Júda elől, de az Isten kezökbe adá őket;

17. Mert megveré őket Abija és az ő népe nagy csapással, úgannyira, hogy az Izráeliták közül seb miatt ötszázezer válogatott férfi esett el.

18. És ilyen módon aláztatának meg az Izráel fiai abban az időben; Júda fiai pedig megerősödének, mert ők az Úrra, az ő atyáik Istenére támaszkodtak volt.

19. És üldöze Abija Jeroboámot, és elfoglala ő tőle egynéhány várost, Béthelt és annak faluit, Jésanát és annak faluit, s Efrávint és annak faluit.

20. És nem jutott többé erőhöz Jeroboám Abija idejében, hanem megveré őt az Úr, és meghala.

21. Abija pedig hatalmassá lőn, és vett vala magának tizennégy feleséget, a kiktől nemze huszonkét fiút és tizenhat leányt.

22. Abijának pedig több dolgai, útai és beszédei megíratk az Iddó próféta könyvében.

14.rész

1. Elaluvék pedig Abija az ő atyáival, és eltemeték őt a Dávid városában, s uralkodék helyette az ő fia, Asa, a kinek idejében tíz esztendeig volt békesség a földön.

2. És Asa mindazt cselekedé, a mi jó és igaz vala az Úr előtt, az ő Istene előtt;

3. Elrontá az idegen istenek oltárait és a magaslatokat; a bálványokat eltöreté, és az Aserákat kivágatá;

4. És megparancsolá Júdának, hogy az Urat, az ő atyáik Istenét keressék, és cselekedjék az Isten törvényét és parancsolatját.

5. Kipusztítá Júda minden városaiból a magaslatokat és a nap-oszlopokat, és az ország csendes lőn alatta.

6. És építettett megerősített városokat Júdában, mivelhogy nyugodalomban volt a föld, és senki sem folytatott ellene háborút azokban az esztendőkkben, mert az Úr nyugodalmat adott vala néki.

7. Mert ezt mondja vala Júdának: Építsük meg a városokat és vegyük körül kerítéssel, tornyokkal, kapukkal, zárokkal, míg a föld birodalmunkban van; mert megkerestük az Urat, a mi Istenünket, megkerestük és nyugodalmat adott nekünk minden felől. Azért építének és lőn jó előmenetelök.

8. Vala pedig az Asa serege, a mely paizst és kopját visel vala, Júdából háromszázezer; és Benjáminból paizst viselők és kézívesek kétszáznyolczvanezeren valának; mindezek erős vitézek.

9. És kijöve ő ellenök a szerencsen Zérah, ezerszer ezer emberrel és háromszáz szekérrel, és méne Marésáig.

10. Kiméne Asa is ő ellene, és viadalhoz készülének a Sefáta völgyben, Marésa mellett.

11. Akkor kiálta Asa az Úrhoz, az ő Istenéhez, és monda: Oh Uram, nincs különbség előtted a sok között és az erő nélkül való között, hogy megsegítsed! Segélj meg minket, oh mi Urunk Istenünk, mert benned bízunk, és a te nevedben jöttünk e sokaság ellen! oh Uram, te vagy a mi Istenünk, ne vegyen ember te rajtad erőt.

12. Megveré azért az Úr a szerencseneket Asa és Júda előtt, és elfutának a szerencsenek.

13. És üldözé őket Asa az ő seregével Gerárig, és elhullának a szerencsenek közül sokan, hogy közülök senki sem marada életben, mert leverettek az Úr előtt és az ő serege előtt; és hozának nagy zsákmányt.

14. És Gérár környékén elpusztítának minden várost, mert az Úrtól való rettegés szállotta meg őket. És a városokat mind feldúlták, mivelhogy sok ragadomány vala azokban.

15. A barmok tanyáit is lerombolták, és sok juhot és tevét elhajtának, s úgy tértek vissza Jeruzsálembe.

15.rész

1. És Azáriást, az Obed fiát felindítá az Isten lelke:

2. A ki Asa elé lépett, és monda: Hallgassatok meg engem, Asa s egész Júda és Benjámin! Az Úr van veletek, ha ti is ő vele lesztek; ha őt keresénditek, megtaláljátok; de ha őt elhagyándjátok, ő is elhagy titeket.

3. Sok ideje, hogy Izráel az igaz Isten nélkül, tanító pap nélkül, és törvény nélkül van.

4. Ha megtért volna az ő nyomorúságában az Úrhoz, Izráel Istenéhez: megtalálták volna azok, a kik őt keresik.

5. De ezekben az időkben nincs békessége sem a kimenőnek, sem a hazajövőnek, mivelhogy nagy a nyomorúsága mindazoknak, a kik e földön laknak;

6. Annyira, hogy egy nemzetség a másik nemzetséget és egyik város a másik várost elpusztítja; mert az Isten gyötri őket minden sanyarúsággal.

7. Ti azért bátorságosok legyetek, kezeiteket le ne ereszsétek, mert a ti munkátoknak jutalma van.

8. Mikor pedig Asa meghallotta e beszédeket és az Obed prófétának próféciáját, megbátorodék, és elpusztítá a Júda és Benjámin földéről mindenestől a bálványokat, a városokból is, a melyeket elfoglalt az Efraim hegységén, és megújítja az Úr oltárát is, a mely az Úr tornácza előtt volt.

9. És összegyűjté az egész Júda és Benjámin nemzetségét és azokat, a kik jövevények valának köztök az Efraim, Manasse és Simeon nemzetségéből; mert az Izráel nemzetségéből sokan csatlakozának ő hozzá, látván, hogy az Úr, az ő Istene, ő vele volt.

10. Összegyűlének azért Jeruzsálembe a harmadik hónapban, Asa királyságának tizenötödik esztendejében.

11. És áldozának az Úrnak azon a napon a nyert zsákmányból hétszáz ökörrel és hétezer juhval;

12. És fogadást tettek, hogy ezután az Urat, az ő atyáik Istenét teljes szívvel és teljes lélekkel fogják keresni.

13. És ha valaki nem keresné az Urat, az Izráel Istenét, megöletessék kicsinytől fogva nagyig, úgy a férfi, mint az asszony.

14. És megesküvének az Úrnak felszóval, kiáltással, trombita- és kürtszókkal.

15. És örvendezett az egész Júda az eskű felett; mert teljes szívökből esküdtek, és egyenlő akarattal keresték az Urat; és megtaláltaték általok, és az Úr nyugodalmat szerze nékik minden felől.

16. De még Maakát, Asa király anyját is megfosztá a királynéságtól, mivel egy iszonyú bálványt emelt vala Aserának, és Asa elrontá és összetörte annak iszonyú bálványát, és a Kedron patakjánál megégeté.

17. Jóllehet Izráelből a magaslatoakat nem irtották ki, mindazáltal Asának tiszta szíve vala egész életében.

18. És bevivé az Isten házába, a mit atyja és ő megszentelének, ezüstöt, aranyat és edényeket.

19. És nem volt háború Asa királyságának harminczötödik esztendejéig.

16.rész

1. Asa király uralkodásának harminczhatodik esztendejében feljöve Baása, az Izráel királya Júda ellen, és megépíté Rámát, hogy ne engedjen senkit se kimenni, se bemenni Asához a Júda királyához.

2. De Asa az Úrnak és a királynak tárházából hozza ki ezüstöt, aranyat, és küldé azt Benhadádnak, a Siriabeli királynak, a ki lakik vala Damaskusban, mondván:

3. Szövetség van köztem és te közötted, a mint az én atyám és a te atyád között is volt azelőtt. Ímé küldök néked ezüstöt és aranyat. Menj el, bontsd fel a te szövetségedet Baásával, az Izráel királyával, hogy távozzék el tőlem.

4. És engedvén Benhadád Asa királynak, elküldé az ő seregének vezéreit Izráel városai ellen, és bevéé ljonnt, Dánt, Abelmáimot és Nafthali minden kincses városait.

5. A mit mikor meghallott Baása, abbanhagyta Ráma építését és megszünteté munkáját.

6. Akkor Asa király felvéé az egész Júda népét, és Rámából a köveket és a fákat mind elhordák, a melyekkel Baása a várost építi vala, és azokból Gébát és Mispát építé.

7. Az időben méne Hanáni próféta Asához, a Júda királyához, és monda néki: Mivel a Siriabeli királyban volt bizodalmad, és nem az Úrban, a te Istenedben bízál: ezért szabadult meg a Siriabeli király hada a te kezedből.

8. Avagy nem vala-é a Szerecseneknek és a Libiabelieknek nagy seregök, felette sok szekereik és lovagjaik? Mindazáltal, mivel az Úrban volt bizodalmad, kezredbe adá azokat;

9. Mert az Úr szemei forognak az egész földön, hogy hatalmát megmutassa azokhoz, a kik ő hozzá teljes szívvel ragaszkodnak; bolondul cselekedél ebben; azért mostantól kezdve háborúk lesznek te ellened.

10. Akkor megharaguvék Asa a prófétára, és veté őt a tömlöczházba, mert igen megharagudott vala e szóért reá; és ugyanakkor Asa a nép közül is sokat megnyomoríta.

11. De ímé Asának mind első, mind utolsó dolgai meg vannak írva a Júda és az Izráel királyainak könyvében.

12. És megbetegedék Asa, királyságának harminczkilenczedik esztendejében lábaira, annyira, hogy igen súlyos volt az ő betegsége; mindazáltal betegségében is nem az Urat keresé, hanem az orvosokat.

13. És elaluvék Asa az ő atyáival, és meghala az ő királyságának negyvenegyedik esztendejében.

14. És eltemeték őt az ő sírjába, a melyet magának vágatott vala a Dávid városában; és helyezék őt

az ágyba, a melyet megtöltének drága fűszerekkel, s kenőcsöské feldolgozott jó illatokkal, és érette felette nagy égést rendezének.

17.rész

1. Uralkodék pedig ő helyette az ő fia, Jósafát, és megerősíté magát Izráel ellen.
2. És sereget helyezett Júda minden erős városaiba, és őrségeket helyezett Júda országába és Efraim városaiba, a melyeket az ő atyja, Asa meghódított vala.
3. És az Úr Jósafáttal vala, mivel az ő atyjának Dávidnak előbbi útain jára, és nem kére segítséget a bálványoktól,
4. Hanem az ő atyjának Istenét kereste, és az ő parancsolatiban járt vala, és nem Izráelnek cselekedetei szerint.
5. Azért az Úr megerősíté a királyságot az ő kezében, és az egész Júda ada Jósafátnak ajándékot, s gazdagsága és dicsősége igen nagy volt.
6. És az ő szíve felemelkedett az Úr útjain, és még jobban kiirtá Júdából a magaslatokat és az Aserákat.
7. Királyságának harmadik esztendejében elküldé az ő vezérei közül Benhailát, Obádiást, Zakariást, Nétanéelt és Mikáját, hogy tanítsanak a Júda városaiban,
8. És velök Lévitákat: Semája, Nétánia, Zebádia, Asáel, Semirámót, Jónatán, Adónia, Tóbiás és Tóbadónia Lévitákat, és velök Elisáma és Jórám papokat.
9. Tanítának azért Júdában, és az Úr törvényének könyve velök vala, mikor jártak vala Júda városaiban, tanítván a népet.
10. Ezért az Úr igen megrettenté a földnek minden országait, a melyek Júda körül valának, annyira, hogy nem merének Jósafát ellen hadakozni.
11. A Filiszteusoktól is hoznak vala Jósafátnak ajándékot és adópénzt; az Arábiabeliek is hoznak néki nyájakat, hétezerhétszáz kost és hétezerhétszáz bakot.
12. És Jósafát mindig nagyobb és hatalmasabb lőn, és építe Júdában kastélyokat és tárházakat.
13. És sok munkája vala néki Júda városaiban, és erős hadakozó férfiakból álló serege volt Jeruzsálemben.
14. Ez pedig azoknak száma nemzetségeik szerint: Júdában az ezredesek: Adna, a fővezér, és vele háromszázezer harcos.
15. Mellette Johanán volt a vezér, és vele kétszáznyolcvanezer ember.
16. Mellette Amásia, a Zikri fia, a ki magát szabadakaratójából az Úrnak kötelezte vala; és ő vele kétszázézer harcos.
17. A Benjámin nemzetségéből vitéz harcos vala Eljada, és vele a kézívesek és paizsosok kétszázézeren.
18. Mellette Józabád, és vele száznyolcvanezeren harczra felszerelve.
19. Ezek szolgálnak vala a királynak azokon kívül, a kiket a király egész Júdában a megerősített városokba helyezett.

18.rész

1. Jósafátnak nagy gazdagsága és dicsősége vala. Ő sógorságot szerze Akhábbal.
2. Néhány esztendő múlva aláméne Akhábbhoz Samariába, és levágotott Akháb az ő és a vele való nép számára sok juhot és ökröt, és rávette őt, hogy felmenjen vele Rámóth Gileádba.
3. Mert ezt mondá Akháb, az Izráel királya Jósafátnak, a Júda királyának: Feljössz-é velem Rámóth Gileádba? Felele néki, és monda: Úgy én, mint te; úgy az én népem, mint a te néped együtt lesz a harcban.
4. Azután monda Jósafát az Izráel királyának: Kérdezősködjél még ma az Úr beszéde után.
5. És összegyűjté az Izráel királya a prófétákat, mintegy négyszáz férfiút, és monda nékik: Elmenjünk-é Rámóth Gileád ellen hadba, vagy elhagyjam? Felelének: Menj el, és az Isten a király kezébe adja.
6. És monda Jósafát: Nincsen-é itt több prófétája az Úrnak, hogy attól is tudakozódhatnánk?
7. És monda az Izráel királya Jósafátnak: Van még egy férfiú, a ki által az Urat megkérdezhetjük, de én gyűlölöm őt, mert soha nem jövendöl nékem jót, hanem mindig csak rosszat; ez Mikeás, a Jimla fia. És monda Jósafát: Ne beszéljen így a király!
8. Szólíta azért az Izráel királya egyet az ő szolgálói közül, és monda: Hívd ide hamar Mikeást, a Jimla fiát.
9. És az Izráel királya és Jósafát, a Júda királya ott ülnek vala, kiki az ő királyiszékében, királyi ruhákba öltözötten; ott ülnek vala Samaria kapuja előtt, a térségen; és a próféták mind prófétálnak vala ő előttök.
10. Csináltatott vala pedig magának Sédékiás, a Kénaána fia vasszarvakat, és monda: Ezt mondja az Úr: Ezekkel ökleled a Siriabelieket, mígnem megemészted őket!
11. A többi próféták is mind ekképen jövendöltek, mondván: Menj fel Rámóth Gileád ellen, szerencsés leszel; mert azt az Úr a király kezébe adja.
12. A követ pedig, a ki elment volt, hogy elhívna Mikeást, szóla néki, mondván: Ímé a próféták egyenlő akarattal jót jövendölnek a királynak; szólj, kérlek, te is úgy, mint azok közül egy, és jövendölj jót.
13. Akkor monda Mikeás: Él az Úr, hogy csak azt fogom mondani, a mit az én Istenem nékem mondánd!
14. Mikor azért a király elé jutott, akkor monda a király néki: Mikeás! elmenjünk-é Rámóth Gileád ellen hadba, vagy elhagyjam? És monda: Menjetek el, és jó szerencsétek leszen, kezetekbe adattatnak azok.
15. És monda a király néki: Hányszor esküdtesselek meg téged, hogy az igaznál egyebet ne mondj nékem az Úr nevében?
16. Akkor monda: Látám az egész Izráelt elszéledve a hegyeken, mint a juhokat, melyeknek pásztoruk nincsen. És azt mondá az Úr: Nincsen ezeknek urok. Térjen meg kiki az ő házához békességben.
17. És monda az Izráel királya Jósafátnak: Nemde nem megmondottam-é, hogy nem fog nékem jót jövendölni, hanem rosszat?
18. Ismét monda: Halljátok meg azért az Úr szavát. Látám az Urat ülni az ő királyiszékében, és az egész mennyei sereget jobb és balkeze felől mellette állani.
19. És monda az Úr: Kicsoda csalja meg Akhábot, az Izráel királyát, hogy felmenjen és elveszzen Rámóth Gileádban? És ki egyet, ki mást szóla.
20. Akkor eljöve egy lélek, a ki megállván az Úr előtt, monda: Én akarom megcsalni őt. Az Úr pedig monda néki: Mimódon?
21. És felele: Kimegyek és leszek hazug lélek az ő összes prófétái szájában. Monda azért: Csald meg és győzd meg, menj ki és cselekedjél úgy.

22. Ímé azért most az Úr adta a hazugságnak lelkét ezen te prófétáid szájába, és az Úr szólott veszedelmes dolgot ellened.

23. Akkor oda lépett Sédékiás, a Kénaána fia, s arczul csapá Mikeást, és monda: Melyik úton távozott el az Úrnak lelke tőlem, hogy csak néked szólana?

24. Felele Mikeás: Ímé meglátod magad azon a napon, a mikor egyik kamarából a másik kamarába mégy, hogy elrejtőzhessél.

25. Akkor monda az Izráel királya: Fogjátok meg Mikeást, és vigyétek Amonhoz, a város fejedelméhez, és Joáshoz, a király fiához.

26. És mondjátok: Ezt mondja a király: Vessétek őt a tömlöcbe, s tápláljátok őt a nyomorúság kenyerével és a nyomorúság vizével, míg békességgel megjövök.

27. És monda Mikeás: Ha békével térsz vissza, akkor nem az Úr szólott én általam. Ismét monda: Halljátok meg minden népek!

28. És felvonult az Izráel királya és Jósafát a Júda királya Rámóth Gileád ellen.

29. És monda az Izráel királya Jósafátnak: Ruhámat megváltoztatom, és úgy megyek a viadalra; te pedig öltözzél fel ruhádba. És megváltoztatá az Izráel királya az ő ruháját, és menének viadalra.

30. Siria királya pedig meghagyta vala az ő szekerei fejedelmeinek, mondván: Ne harcoljatok se kicsiny, se nagy ellen, hanem csak az Izráel királya ellen.

31. És a mikor meglátták a szekerek fejedelmei Jósafátot, mondának: Ez az Izráel királya! És körülfozták őt, hogy legyőzzék. Akkor felkiálta Jósafát, és az Úr megsegéllé őt, és az Isten azokat elfordítá tőle;

32. Mert mikor látták a szekerek fejedelmei, hogy nem az Izráel királya, ott hagyták.

33. Egy férfi pedig kifeszíté kezívét csak úgy találomra, és találá az Izráel királyát a pánczél és a kapocs között. És ő monda az ő kocsisának: Fordulj meg, és vígy ki engem a táborból, mert megsebesültem.

34. És az ütközet mind erősebb lett azon a napon, és az Izráel királya az ő szekérében állott a Siriabeliek ellen estvéig, és naplementekor meghala.

19.rész

1. Megtére pedig Jósafát, a Júda királya az ő házához Jeruzsálemben békével.

2. És eleibe méne Jéhu próféta, a Hanáni fia, és monda Jósafát királynak: Avagy az istentelennek kellett-e segítségül lenned, és az Úrnak gyűlölőit szeretned? Ezért nagy az Úrnak haragja ellened.

3. Mindazáltal némi jó dolog találtatott benned, hogy e földről kivágattad az Aserákat és az Istennek keresésére adtad magadat.

4. És Jósafát egy ideig Jeruzsálemben tartózkodék, azután pedig kiméne a nép közé, Beersebától fogva mind az Efraim hegységéig, és megtéríté őket az Úrhoz, az ő atyáiknak Istenéhez;

5. És rendele bírákat azon a földön, Júdának minden erős városaiba, városonként.

6. És monda a bírának: Jól meglássátok, a mit cselekesztek; mert nem ember nevében ítélték, hanem az Úrnak nevében, a ki az ítéletben veletek lesz.

7. Azért az Úr félelme legyen rajtatok, vigyázzatok arra, a mit tesztek; mert az Úrnál, a mi Istenünknél nincsen hamisság, sem személyválogatás, sem ajándékvétel.

8. Sőt Jeruzsálemben is beállíta némelyeket Jósafát a Léviták, papok és az Izráel nemzetségeiből való fejedelmek közül az Úr ítéletére és a perlekedésekre. És ők Jeruzsálemben visszatérének.

9. És meghagyá nekik, mondván: Így cselekedjete az Úrnak félelmében hűséggel és tökéletes szívvel.

10. Ha valamely pert előtökbe hoznak a ti atyátokfiai, a kik lakoznak az ő városaikban, emberhalál,

törvény és parancsolat, a rendtartások és ítéletek miatt: intsétek őket, hogy ne vétkezzenek az Úr ellen, és ne szálljon reátok és a ti atyátokfiaira az Úr haragja. Így cselekedjétek és ne vétkezzétek.

11. És ímé Amária pap lesz a fő ti köztetek az Úrnak minden dolgaiban; és Zebádia, az Ismáel fia lesz a Júda házának vezére a király minden dolgában; a Léviták is előljáróitok lesznek. Legyetek azért erősek a ti tisztetekben és az Úr mellette lesz az igaznak.

20.rész

1. És lőn ezek után, eljövének a Moáb fiai és Ammon fiai, és velök mások is az Ammoniták közül, Jósafát ellen, hogy hadakozzanak vele.

2. Eljövének pedig a hírmondók, és megmondák Jósafátnak, mondván: A tenger tulsó részéről nagy sokaság jön ellened Siriából, és már Haséson-Tamárban vannak; ez az Engedi.

3. Megfélemlék azért Jósafát, és az Urat kezdé keresni és hirdete az egész Júda országában bőjtöt.

4. Azért felgyűlének a Júdabeliek, hogy az Úr segedelmét keressék, Júdának minden városaiból is jövének, hogy az Urat megkeressék.

5. És megállá Jósafát Júda és Jeruzsálem gyülekezetiben, az Úr házában az új pitvar előtt;

6. És monda: Oh Uram, mi atyáink Istene! nem te vagy-e egyedül Isten a mennyben, a ki uralkodol a pogányoknak minden országain? A te kezedben van az erő és hatalom, és senki nincsen, a ki ellened megállhatna.

7. Oh mi Istenünk! nem te úzéd-e ki e földnek lakóit a te néped az Izráel előtt, és nem te adád-e azt Ábrahámnak, a te barátod magvának mindörökké?

8. És lakának azon, és építettek azon a te nevednek szentséges hajlékot, mondván:

9. A mikor veszedelem jövend mi reánk, háború, ítélet, döghalál vagy éhség, megállunk e házban előtted (mert a te neved e házban van) és a mikor kiáltunk hozzád a mi nyomorúságainkban: hallgass meg és szabadíts meg minket.

10. És most ímé az Ammoniták, a Moábiták és a Seir hegyén lakozók, a kiknek földjén nem akarád, hogy általmenjenek az Izráel fiai, mikor Égyiptom földéből kijöttek, hanem mellettök menének el és nem pusztíták el őket;

11. Ímé ezért azzal fizetnek nekünk, hogy ellenünk jönnek, hogy kiűzzenek a te örökségedből, melyet örökségül adtál nekünk.

12. Oh mi Istenünk, nem ítéled-e meg őket? Mert nincsen mi bennünk erő e nagy sokasággal szemben, mely ellenünk jön. Nem tudjuk, mit cselekedjünk, hanem csak te reád néznek a mi szemeink.

13. És a Júdabeliek mindnyájan állanak vala az Úr előtt, gyermekeikkel, feleségeikkel és fiaikkal egyetemben.

14. Akkor Jaházraelre, a Zakariás fiára (ki Benája fia, ki Jéhiel fia, ki Mattániás fia vala, és az Asáf fia közül való Lévíta vala) az Úrnak lelke szálla, a gyülekezet közepette,

15. És monda: Mindnyájan, a kik Júdában és Jeruzsálemben lakoztok, és te Jósafát király, halljátok meg szómat! Így szól az Úr néktek: Ne féljétek és ne rettegjétek e nagy sokaság miatt; mert nem ti harcoltok velök, hanem az Isten.

16. Holnap szálljatok szembe velök! Ímé ők a Czicz hágóján fognak felmenni, és rájok találtok a völgynek szélénél, a Jeruel pusztájával szemben.

17. Nem kell néktek harcolnotok, hanem csak álljatok veszteg, és lássátok az Úrnak szabadítását rajtatok. Júda és Jeruzsálem, ne féljétek és ne rettegjétek! Holnap menjétek ellenök, mert az Úr veletek lesz.

18. Akkor Jósafát meghajtá fejét a föld felé, s Júda és Jeruzsálem lakói leborulának az Úr előtt és

imádák az Urat.

19. A Kéhátiták fiai közül és a Kóriták fiai közül való Léviták pedig felállának, hogy az Urat, Izráel Istenét nagy felszóval dicsérjék.

20. És reggel felkészülvén, kimenének a Tékoa pusztájára; és mikor kiindulnának onnan, megállá Jósfát, és monda: Halljátok meg szómat, Júda és Jeruzsálemben lakozók! Bízatok az Úrban a ti Istentekben, és megerősítettetek; bízatok az ő prófétáiban, és szerencsések lestek!

21. Tanácsot tartván pedig a néppel, előállítá az Úr énekeseit, hogy dicsérjék a szentség ékességét, a sereg előtt menvén, és mondják: Tiszteljétek az Urat, mert örökkévaló az ő irgalmassága;

22. És a mint elkezdették az éneklést és a dicséretet: az Úr ellenséget szerze az Ammon fiai és a Moábiták és a Seir hegyén lakozók ellen, a kik Júdára jövének, és megverettetének.

23. Mert az Ammon és a Moáb fiai a Seir hegyén lakozók ellen támadának, hogy őket levágnák és elvesztenék; és mikor mind elvesztették a Seir hegyén lakozókat, azután egymás elpusztítását segítették elő.

24. A Júda népe pedig méne Mispába a pusztá felé, és mikor a sokaság felé fordulának: ímé csak elesett holttestek valának a földön, és senki sem menekült meg.

25. Akkor elméne Jósfát és az ő népe, hogy azoknak jószágait megszákmányolják, és találának nálok temérdek gazdagságot és a holttesteken drága szép ruhákat, melyeket lefosztának rólok, oly sokat, hogy alig vihették el, és harmadnapig kapdosták a zsákmányt, mert felette sok vala.

26. Negyednapra pedig gyűlének a hálaadásnak völgyébe, mivel az Úrnak ott adának hálákat; azért azt a helyet hálaadás völgyének nevezék mind e mai napig.

27. Megtére azért Júdának és Jeruzsálemnek egész népe Jósfáttal, az ő fejedelmökkel egybe, hogy visszamenjen Jeruzsálembe nagy örömmel; mert az Úr megvigasztalta vala őket az ő ellenségeik felett.

28. És bemenének Jeruzsálembe, lantokkal, cziterákkal és trombitákkal, az Úr házához.

29. És lőn az Istennek félelme az országok minden királyságain, mikor meghallották, hogy az Úr hadakozott vala az Izráel ellenségei ellen.

30. Megnyugovék azért a Jósfát országa, és békességet ada néki az ő Istene minden felől.

31. És uralkodék Jósfát Júda felett. Harminczöt esztendő vala, mikor uralkodni kezde, és uralkodék Jeruzsálemben huszonöt esztendeig; és az ő anyjának neve Azuba vala, a Silhi leánya.

32. És jára Asának, az ő atyjának útján, el sem távozik attól, cselekedvén azt, a mi az Úr szeme előtt kedves dolog vala.

33. Csakhogy még a magaslatok nem rontattak le, és a nép nem készítette az ő szívét az ő atyái Istenéhez.

34. Jósfátnak pedig első és utolsó dolgai ímé meg vannak írva Jéhunak, a Hanáni fiának könyvében, a ki azokat beírta az Izráel királyainak könyvébe.

35. Azután Jósfát, a Júda királya megbarátkozék Akháziával, az Izráel királyával, a ki gonoszul cselekedett vala;

36. Mindazáltal vele megbarátkozék, hogy hajókat készítenének, melyeken Társisba mennének; és a hajókat Esiongáberben készíték.

37. Jövendőle azért Eliézer, a Maresából való Dódava fia Jósfát ellen, mondván: Minthogy megbarátkozál Akháziával, az Úr megsemmisíti a te munkádat. És a hajók mind összetörének, és nem mehetének Társisba.

21.rész

1. És meghala Jósafát az ő atyáival egyetemben, és eltemették az ő atyáival a Dávid városában; és uralkodék helyette az ő fia, Jórám.
2. És az ő testvérei, a Jósafát fiai ezek valának: Azária, Jéhiel, Zakariás, Azáriás, Mikáel és Sefátja. Ezek mind Jósafátnak, az Izráel királyának fiai voltak.
3. És adott nékik az ő atyjok sok ajándékot ezüstben, aranyban és drágaságokban, Júdabeli megerősített városokkal; de a királyságot Jórámnak adá, mivel ő vala elsőszülötte.
4. Kezde azért Jórám az ő atyjának királyságában uralkodni, és mikor immár abban megerősödött, az ő testvéreit mind megöle fégyverrel; sőt Izráel fejedelmei közül is némelyeket.
5. Harminczkét esztendősen kezdett vala uralkodni Jórám, és nyolcz esztendeig uralkodék Jeruzsálemben.
6. És jára az Izráel királyainak útján, a mint cselekszik vala az Akháb háznépe; mert az Akháb leányát vette vala magának feleségül; és az Úr szemei előtt gonosz dolgot cselekedék.
7. Nem akará mindazáltal az Úr a Dávid házát elveszteni a szövetségért, a melyet Dáviddal kötött, és mivel ígéretet tett vala, hogy szövétneket ad néki és az ő fiainak minden időben.
8. Az ő idejében szakada el Edom Júda keze alól, és királyt választának magoknak.
9. Elméne ugyan Jórám az ő vezéreivel és a szekerek mind ő vele, és felkelvén éjjel, megveré az Edomitákat, a kik őt körülvették vala, és szekereiknek fejedelmeit;
10. Mindazáltal Edom elszakada Júdának keze alól mind e mai napig. Ugyanakkor elszakada Libna is az ő keze alól, mivel elhagyta az Urat, atyái Istenét.
11. Ő is csináltatott magaslatokat Júda hegyein, és azt művelé, hogy a Jeruzsálembeliek paráználkodának, sőt Júdát is felbizzatá erre.
12. Juta pedig azonközben az Illés próféta írása hozzá, mondván: Ezt mondja az Úr, a te atyádnak, Dávidnak Istene: Mivel nem járál a te atyádnak, Jósafátnak útján, sem a Júda királyának, Asának útján;
13. Hanem járál az Izráel királyainak útján, és azt műveléd, hogy Júda és Jeruzsálem lakói paráználkodjanak, a mint az Akháb háza is paráználkodik; annakfelette testvéreidet, atyádnak házát megöleled, a kik jobbak voltak nálad:
14. Ímé az Úr nagy csapást bocsát a te népedre, fiaidra, feleségeidre és minden jószágodra.
15. Te pedig súlyos betegségbe, bélbajba esel, mindaddig, míg a te béled naponként kimegy a betegség miatt.
16. Felindítá azért az Úr Jórám ellen a Filiszteusok és az Arábiabeliek elméjét, a kik a szerencsenekkel határosok valának.
17. És feljövének Júda ellen és megtámadván őt, zsákmányul vivék mindazt a vagyont, a mi a király házában található volt, sőt fiait és feleségeit is, és nem maradt néki más fia, csak Joákház, a legkisebbik.
18. És mindezek után megveré őt az Úr felette nagy bélbajjal, mely gyógyíthatatlan vala.
19. És ez így volt napról-napra, egészen a második év végéig, midőn belei kifolytak a betegség miatt, és meghala nagy kínokban: és népe nem égete néki drága illatú fűszereket, mint az ő atyáinak égettek vala.
20. Harminczkét esztendősen vala, mikor uralkodni kezdé, és nyolcz esztendeig uralkodék Jeruzsálemben. És mikor minden részvét nélkül kimula, eltemették őt a Dávid városában; de nem a királyok sírjába.

22.rész

1. És királylyá tevék Jeruzsálem lakosai helyette az ő legkisebb fiát Akháziát; mert az idősebbeket mind megölték azok, a kik az Arábiabeliekkel jöttek vala a táborba. Uralkodék azért Akházia, Jórámnak a Júda királyának fia.

2. Akházia negyvenkét esztendő volt, mikor királylyá lett, és egy esztendeig uralkodék Jeruzsálemben. Anyjának neve Athália volt, a ki az Omri leánya vala.

3. Ő is az Akháb házának útjain jára; mert az ő anyja vala néki tanácsadója az istentelen cselekedetre.

4. És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt, miképen az Akháb háznépe, mert azok voltak tanácsadói atyja halála után, az ő veszedelmére.

5. Sőt azoknak tanácsa után indulva, hadba méne Jórámmal az Akháb fiával az Izráel királyával Hazáel ellen a Siriabeli király ellen, Rámóth Gileádba; de a Siriabeliek Jórámot megverék.

6. Visszatért azért Jórám, hogy meggyógyíttassa magát Jezréel városában; mert sebek valának rajta, melyekkel megsebesítettett Rámában, mikor Hazáel ellen, Siria királya ellen harczolt. Akházia pedig, Jórámnak a Júda királyának fia, aláméne, hogy meglátogatná Jórámot, az Akháb fiát Jezréelben, mert beteg vala.

7. Hogy Akházia Jórámhoz méne, Isten akaratából, az ő romlása vala, mert odaérkezvén, elméne Jórámmal Jéhu ellen, a ki a Nimsi fia volt, a kit az Úr felkenetett, hogy kiírtaná az Akháb háznépét.

8. Lőn azért, mikor Jéhu az Akháb házán bosszút álla, rátalált a Júda fejedelmeire és az Akházia testvéreinek fiaira, a kik Akháziának szolgálnak vala, és megöle őket.

9. Akháziát is keresé és megfogák őt, (ki Samariában rejtőzött vala el) és vivék őt Jéhuhoz, a ki megöleté őt. De eltemették, mert ezt mondják róla: Mégis a Jósafát fia volt, a ki teljes szívvel keresé az Urat. És nem vala immár senki az Akházia háznépe közül a ki képes lett volna a királyságra.

10. És Athália az Akházia anyja, látván, hogy az ő fia meghalt: felkele és megöle a Júda háznépének minden királyi sarját.

11. De Jósabát a király leánya vevé Joást az Akházia fiát, és kivivé őt titkon a király fiai közül, a kik megölettek, és elrejté őt és az ő dajkáját az ágyasházban. És elrejté őt Jósabát, a Jórám király leánya, a ki a Jójada pap felesége volt, (mert Akháziának huga vala) Athália elől, hogy őt meg ne ölhesse.

12. És náluk vala az Úr házában elrejtve hat esztendeig. Athália pedig uralkodék az ország felett.

23.rész

1. A hetedik esztendőben pedig felbátorodván Jójada, szövetséget kötött a századosokkal, Azáriával a Jérohám fiával, Ismáellel a Jóhanán fiával, Azáriával az Obed fiával, Maaséjával az Adája fiával, és Elisafáttal a Zikri fiával;

2. A kik Júda országát körüljárván, összegyűjték Júdának minden városaiból a Lévitákat és az Izráel családfőit, és jövének Jeruzsálembe.

3. Szövetséget tőn pedig mind az egész gyülekezet a királylyal az Isten házában, minekutána Jójada ekképen szólott nékik: Ímé a király fia fog uralkodni, a mint az Úr szólott volt a Dávid fiairól;

4. Azért ez az a dolog, amit cselekednetek kell: Harmadrész közületek, a kik a szombatra szoktatok feljönni a papok és a Léviták közül, ajtónálló legyen;

5. Harmadrész a király házánál, és harmadrész a főkapunál álljon; az egész nép pedig legyen az Úr házának pitvariban;

6. Senki ne menjen be az Úr házába, hanem csak a papok és a kik szolgálnak a Léviták közül, csak ők menjenek be, mert szent dologra rendeltettek; az egész nép tartsa magát az Úr parancsolatjához.

7. És a Léviták vegyék körül a királyt, fegyvere mindenkinek kezében legyen, és ha valaki bemenne a házba, ott megölettessék; és a király mellett legyetek, mikor bemegy és mikor kijön.

8. És mind a szerint cselekedének a Léviták és az egész Júda, a mint Jójada pap megparancsolá, és kiki maga mellé vevé az ő embereit, mindazokat, a kik felmennek vala a szombatra, mind a kik kijőnek vala szombaton; mert Jójada pap nem ereszté el a csapatokat.

9. És Jójada pap a századosoknak azokat a dárdákat, paizsokat és pánczélokot adá, a melyek Dávid királyéi voltak, a melyek az Isten házában valának.

10. És állítá az egész népet, mindenkinek fegyvere kezében lévén, a ház jobb oldalától fogva a ház bal oldaláig, az oltár mellett és a ház mellett a király körül.

11. Akkor kihozák a király fiát, és reá tevék a koronát és a bizonyágtételt, és királylyá tevék őt, és megkenék őt Jójada és az ő fiai, mondván: Éljen a király!

12. Mikor pedig meghallotta Athália a futkosó nép szavát, a kik a királyt dicsérik vala; akkor ő is felméne a nép közé az Úr házába.

13. És mikor látta, hogy a király az ő oszlopánál áll a bejáratnál, s a fejedelmek és a trombitások a király mellett vannak, és hogy az egész föld népe örül, trombitál, s az énekesek a zengő szerszámokkal énekelnek, a kik tudósok valának az isteni dicséretben: megszaggatá Athália az ő ruháit, és monda: Árulás, árulás!

14. És kiküldé Jójada pap a századosokat, a sereg előljáróit, mondván nékik: Vezessétek ki a rendek között; és ha valaki utána menne, fegyverrel ölettessék meg. Mert ezt mondja vala a pap: Ne öljétek meg őt az Úr házában.

15. Helyet adának azért néki, hogy kimehessen, és mikor jutott volna a király háza felé a lovak kapujáig, ott megölték őt.

16. Szövetséget tőn pedig Jójada ő maga között, az egész nép között és a király között, hogy ők az Úr népei legyenek.

17. És beméne az egész sokaság a Baál házába, és azt elrontá, és annak mind oltárait, mind bálványait összetöré; Mattánt pedig, a Baál papját az oltárok előtt ölék meg.

18. És gondviselőket állíta Jójada az Úr házába, a lévítai papok által, a kiket Dávid csoportokba osztott az Úr házában, hogy áldoznának égőáldozatokkal az Úrnak, a mint a Mózes törvényében megíratott, nagy vígassággal és énekszóval, a Dávid rendelése szerint.

19. És állítá az ajtónállókat az Úr házában kapuihoz, hogy be ne mehessen, a ki tisztátalan bármely dolog által.

20. Azután maga mellé vevé a századosokat és a főembereket és a kik a nép felett uralkodnak, s az egész ország népét, és kivezetvén a királyt az Úr házából, bemenének a király házában felső kapuján, és ülteté a királyt a királyiszékbe.

21. És örvendezett a föld minden népe, és a város is megnyugovék; minekutána Atháliát megölék fegyverrel.

24.rész

1. Hét esztendő vala Joás, mikor uralkodni kezdé, és uralkodék Jeruzsálemben negyven esztendeig; az ő anyjának neve Sibia vala, Beersebából.

2. És cselekedék Joás az Úr előtt kedves dolgot, Jójada papnak teljes életében.

3. Vett pedig néki Jójada két feleséget, és nemze fiaikat és leányokat.

4. Ezek után elvégezé magában Joás, hogy megújítja az Úrnak házát.

5. És összehivatá a papokat és a Lévitákat, és monda nékik: Menjetek el a Júda városaiba, és szedjétek az Izráel népétől fejenként pénzt, hogy a ti Istenek háza esztendőnként kijavíttassék. Ti

pedig siessetek e dologgal; de a Léviták nem sietének.

6. Akkor hivatá a király Jójadát a papifejedelmet, és monda néki: Miért nem gondoltál a Lévitákra, hogy behozzák Júdából és Jeruzsálemből az ajándékot, a melyet rendelt Mózes az Úr szolgálja és az Izráel gyülekezete, a gyülekezet sátorához?

7. Mert az istentelen Athália és az ő fiai elpusztították az Isten házát, és mindazt, a mi az Úr házának vala szentelve, a bálványokra költötték.

8. És mikor parancsolt a király, csinálának egy ládát, melyet az Úr házának kapuja előtt helyezének el, kívül.

9. És kihirdeték Júdában és Jeruzsálemben, hogy hozzák el az Úrnak az ajándékot, a melyet az Isten szolgálja Mózes parancsolt a pusztában Izráelnek.

10. Akkor a vezérek mindnyájan és az egész nép örömmel vivék az ő ajándékaikat és veték a ládába, míg megtelék.

11. És időnként a Léviták által elviteték a ládát a király gondviselőjéhez, és mikor látták, hogy sok pénz van benne, eljövén a király íródeákja és a főpap választott embere, kiüríték a ládát, s azután ismét visszavitték helyére. Ezt művelék időnként, és nagy összeg pénzt gyűjtének.

12. És adá azt a király és Jójada az Úr háza körül való munka felügyelőjének; és fogadának favágókat és ácsokat az Úr házának újjátására, vas- és rézműveseket is az Úr házának megerősítésére.

13. Munkálkodának azért a művesek, és az ő kezők által a kijavítás előrehaladt, s az Úrnak házát előbbi állapotába helyezék, és megerősíték azt.

14. Mikor pedig elvégezték, a megmaradt pénzt vivék a királynak és Jójadának, melyből csinálának az Úr háza számára edényeket, az isteni tisztelet és áldozat számára kanalakat, s arany és ezüst edényeket. És áldozának vala égőáldozatokkal szüntelen az Úrnak házában, Jójadának, teljes életében.

15. Megvénhedék pedig Jójada, és megelégedvén életével, meghala. Százharmincz esztendő korában hala meg.

16. És eltemeték őt a Dávid városában a királyok között, mivel kedves dolgot cselekedett vala Izráelben mind Istennel s mind az ő házával.

17. Minekutána pedig meghala Jójada, eljövének a Júda fejedelmei, és meghajták magokat a király előtt; a király pedig hallgatott reájok.

18. És elhagyák az Úrnak, atyáik Istenének házát, és szolgálának az Aseráknak és bálványoknak; mely vétkek miatt lőn az Úrnak haragja Júda és Jeruzsálem ellen.

19. És küldé hozzájuk prófétákat, hogy visszatérítenék őket az Úrhoz, a kik bizonyágot tevének ellenök, de nem hallgattak reájok.

20. Az Isten lelke pedig felindítá Zakariást, a Jójada pap fiát, a ki felállá a nép között, és monda nékik: Ezt mondja az Isten: Miért szegtétek meg az Úrnak parancsolatait? - mert az nem használ néktek. Ha elhagytátok az Urat, ő is elhagy titeket.

21. Amazok pedig reá támadván, ott az Úr háza pitvarában megkövezék őt a király parancsolatjából.

22. És nem emlékezék meg Joás király a jótéteményről, a melylyel annak atyja, Jójada vala ő hozzá életében, hanem megöleté a fiát. Mikor pedig meghalna, ezt mondá: Látja az Úr és bosszút áll!

23. És már az esztendő elmúltával feljöve ellene Siria királyának serege, és méne Júdára és Jeruzsálemre, és kiirtották a népnek minden vezéreit a nép közül, és minden zsákmányukat küldék Damaskusba a királynak;

24. Mert noha kevés emberrel jött vala rájok a Siriabeli had, mindazáltal az Úr kezökbe adá Jódának nagy seregét, mivel az Urat, atyáiknak Istenét elhagyták; és Joáson is bosszút állának.

25. És mikor tőle elmentek (súlyos betegségben hagyták hátra): pártot ütének ellene az ő szolgálói, a Jójada pap fiának haláláért, és megölék őt ágyában, és meghala. És eltemeték őt a Dávid városában, de nem temeték őt a királyok sírjába.

26. Ezek ütöttek ellene pártot: Zabád, az Ammonbeli Simeát asszony fia, és Józabád, a Moábbeli

Simrith fia.

27. Az ő fiai, és alatta az adónak megsaporodása, s az Isten házának kijavítása, ímé meg vannak írva a királyok könyvének magyarázatában. Uralkodék helyette az ő fia, Amásia.

25.rész

1. Huszonöt esztendőös korában kezdett Amásia uralkodni, és huszonkilencz esztendeig uralkodék Jeruzsálemben; az ő anyjának neve Jéhoaddán vala, Jeruzsálemből való.

2. És kedves dolgot cselekedék az Úr előtt; de nem tiszta szívből.

3. Lőn pedig azután, hogy országában megerősödék, megölé az ő szolgálit, a kik a királyt, az ő atyját megölték vala.

4. De azoknak fiait nem öleté meg, hanem a szerint cselekedék, a mint a törvényben, a Mózes könyvében megiratott, a melyben az Úr parancsolt volt, mondván: Meg ne ölettessenek az atyák a fiakért és a fiak se ölettessenek meg az atyákért, hanem kiki az ő saját bűnéért ölettessék meg.

5. Összegyűjté annak felette Amásia a Júda népét, és választá közülök a nemzetségek szerint egész Júdában és Benjáminban ezredeseket és századosokat; és megszámlálá őket a húsz esztendőstől fogva és a kik feljebb valának, és találá azok közül válogatott fegyverfoghatókat, kopjásokat és paizsosokat, háromszázezeret.

6. Annakfelette az Izráeliták közül százezer erős vitézt fogadott fel, száz talentom ezüstön.

7. Eljőve pedig az Isten embere ő hozzá, mondván: Oh király! ne menjen el te veled Izráel serege, mert az Úr nem lesz Izráellel, Efraim minden fiaival.

8. Ha nem hiszed, ám menj el, készülj a viadalhoz; de megver az Isten téged az ellenség előtt; mert az Isten hatalmában van mind a segítség, mind a megveretés.

9. Akkor monda Amásia az Isten emberének: De mit tegyünk a száz talentom ezüstrrel, a melyet Izráel seregének adtam? És felele az Isten embere: Az Úr néked annál sokkal többet adhat.

10. Kiválasztá azért Amásia azt a sereget, a mely Efraimból jött vala ő hozzá, hogy mennének helyökre; mely dologért igen megharagvának a Júda népére, és felgerjedt haraggal tértek vissza helyeikre.

11. Amásia pedig felbátorodván, elindítá népét, és méne a sós völgybe; és megvere a Seir fiai közül tízezeret.

12. És Júda fiai tízezeret élve fogtak el, a kiket egy magas kőszikla tetejére vivének, és letaszították őket a magas kőszikláról, és mindnyájan összeroncsoltattak.

13. Annak a seregnek fiai pedig, a kiket visszakülde Amásia, hogy ne menjenek ő vele hadba: Júdának városaira ütének Samariától fogva mind Bethóronig; és levágván háromezeret azok közül, nagy zsákmányt vivének el.

14. Lőn azután, hogy Amásia megtére az Edomiták megveréséből, a Seir fiainak isteneit elhozá és Isten gyanánt tisztelé azokat, a kik előtt magát meghajtja vala, és nékik jóillatot gerjeszte.

15. Ezért megharaguvék az Úr Amásiára, és prófétát küldé hozzá, a ki monda néki: Miért imádod annak a népnek isteneit, a kik nem szabadíthatták meg az ő népöket a te kezedből?

16. Lőn pedig, mikor ekképen szólott volna néki, monda néki a király: Vajjon te tanácsosa vagy-e a királynak? Hallgass, mert rosszul jársz. Megszünék azért a próféta, minekutána ezt mondotta volna: Látom, hogy az Isten el akar téged veszteni, mivel ezt műveléd, és tanácsomat nem fogadád meg.

17. Amásia pedig, a Júda királya, tanácsot tartván, követet küldé Joáshoz, a Joákház fiához, a ki Jéhunak fia vala, az Izráel királyához, mondván: Nosza, szálljunk szembe egymással!

18. Akkor Joás, az Izráel királya ilyen választ ada Amásiának, a Júda királyának: A Libánus hegyén való tövis küldé a Libánuson való cédrusfához, mondván: Add a te leányodat az én fiamnak

feleségül; eközben azonban arra menvén egy fenevad, a mely a Libánuson lakik vala, eltapodá azt a tövist.

19. Te magadban így gondolkodtál: Megveréd az Edomitákat, azért fuvalkodtál fel magadban, hogy dicsekedjél. Kérlek, maradj otthon, miért szereznél magadnak veszedelmet, hogy te és Júda elveszzen általam.

20. De Amásia nem nyugodhatott, mert Isten elvégezte vala, hogy az ellenség kezébe adja őket, mivel az Edomiták isteneit keresték.

21. Felindula azért Joás, az Izráel királya, és szembeszállának egymással ő és Amásia, a Júda királya Béth-Semesnél, a mely Júdában van.

22. És Júda megverették Izráel által, és elmenekülének mindnyájan sátoraikba.

23. Amásiát pedig, a Júda királyát, a Joás fiát, a ki Joákház fia volt, Joás, az Izráel királya elfogá Béth-Semesben, és vivé őt Jeruzsálembé, és Jeruzsálem kőfalát lerontá az Efraim kaputól fogva mind a szeglet kapujáig négyszáz singnyire.

24. És az aranyat, az ezüstöt és mindenféle edényeket, a melyek az Isten házában, az Obed-Edom birtokában találtatának, és a király házának kincseit, s a kezesek fiait mind Samariába vivé.

25. Amásia, a Joás fia, a Júda királya, minekutána meghala Joás, a Joákház fia, az Izráel királya, még tizenöt esztendeig éle.

26. Amásiának pedig többi dolgai, az első és utolsó, avagy nincsenek-é megírva a Júda és az Izráel királyainak könyvében?

27. Azon időtől fogva pedig, hogy Amásia az Úrtól elszakada, összeesküvést szőttek ellene Jeruzsálemben; és elmeneküle Lákisba, de utána küldöttek Lákisba, és megölték ott őt.

28. És elhozák onnét lovakon, és eltemették őt az ő atyáival, Júdának városában.

26.rész

1. Akkor előhozván az egész Júda nemzetsége Uzziást (ki tizenhat esztendőös vala), királylyá tevék őt az ő atyja Amásia helyett.

2. Ő építé meg Elótot, és csatolta ismét Júdához, minekutána Amásia király meghalt az ő atyáival egybe.

3. Tizenhat esztendőös korában kezdett vala uralkodni Uzziás, és ötvenkét esztendeig uralkodék Jeruzsálemben; az ő anyjának neve Jékólia vala, Jeruzsálemből való.

4. És az Úr előtt kedves dolgot cselekedék, a mint az ő atyja, Amásia is cselekedett vala.

5. És keresi vala az Istent Zakariás próféta idejében, a ki az isteni látásokban értelmes vala; és mindaddig, míg az Urat keresé, jó előmenetelt adott néki Isten;

6. Mert kimenvén, hadakozék a Filiszteusok ellen; és a Gáth kerítését, a Jabné kerítését és az Asdód kerítését letöré, és építé városokat Asdódban és a Filiszteusok tartományában.

7. És megsegéllé őt az Isten a Filiszteusok ellen és az Arábiabeliek ellen, a kik lakoznak vala Gúr-Baálban, és Meunimban.

8. És adának az Ammoniták Uzziásnak ajándékot, és elterjede az ő híre Égyiptomig; mert felette igen megevekedett az ő hatalma;

9. És építé Uzziás tornyokat Jeruzsálemben a szeglet kapuja felett, a völgy kapuja felett és a szegletek felett, és igen megerősítetté azokat.

10. A pusztában is tornyokat épített, és sok kutat ásátott; mert sok nyája vala mind a völgyekben, mind a lapályon, és szántóvető szolgálai, vinczellérei a hegyeken és Kármelben, mert a földművelést kedvelte.

11. Uzziásnak hadakozó serege is vala, a mely harciba mehetett csapatonként, a mint

megszámláltatott Jéhiel íródeák és Maaséja előljáró által Hanániás vezetése alatt, a ki a király vezérei közül való.

12. A családfők egész száma a hadakozó vitézek között kétezerhatszáz vala.

13. És az ő kezök alatt levő hadakozó sereg háromszázhétezeröttszáz harcosból állott, a kik képesek valának megsegiteni a királyt ellenségei ellen.

14. És készíttete Uzziás nékik, az egész sereg számára paizsokat, kopjákat, sisakokat, pánczélokot, íveket és parittyába való köveket.

15. Készíttete annakfelette Jeruzsálemben értelmes mesteremberek által gépezeteket a tornyok tetején és a kőfal szegletein, nyilaknak és nagy köveknek kihajigálására. És az ő híre messzire elterjede; mert csudálatosan megsegitették, míglen megerősödék.

16. Mikor pedig ilyen módon megerősödött volna, felfuvalkodék, hogy megfertőztetné magát és vétkezik az Úr ellen, az ő Istene ellen. Beméne az Úr templomába, hogy a füstölő oltáron füstölne.

17. És beméne ő utána Azáriás pap, és vele az Úr papjai nyolczvanan, igen erősek.

18. És ellene állának Uzziás királynak, és mondának néki: Uzziás! nem a te dolgoz az Úrnak füstölni, hanem az Áron pap fiaiei, a kik felszenteltetének, hogy füstöljenek. Menj ki e szent helyből; mert igen vétkeztél és dicsőségedre nem leend az Úr Istentől.

19. És megharaguvék Uzziás, a kinek kezében vala a füstölő szerszám, hogy füstölne; és mikor haragudnék a papokra, bélpoklosság támadta a homlokán ott a papok előtt, az Úr házában, a füstölő oltár előtt.

20. És mikor tekintett volna ő reá Azáriás főpap, és vele mind a többi papok, láták a bélpoklosságot az ő homlokán; és elűzék őt onnét, sőt maga is sietett kimenni, mert az Úr megverte vala őt.

21. És lőn Uzziás király halála napjáig bélpoklos; és lakik vala egy elkülönített házban bélpoklosan, mert az Úr házából kivettetett vala. És Jótám, az ő fia vala a király házában, a ki ítélkezék az ország népe felett.

22. Uzziásnak pedig első és utolsó dolgait megírta Ésaiás próféta, az Ámós fia.

23. És meghala Uzziás az ő atyáival egybe, és eltemeték őt az ő atyáival a temetőbe, a mely a királyoké vala, mert ezt mondják felőle: bélpoklos volt. És uralkodék helyette Jótám, az ő fia.

27.rész

1. Huszonöt esztendőös vala Jótám, mikor uralkodni kezdte, és tizenhat esztendeig uralkodék Jeruzsálemben; az ő anyjának neve Jérusa vala, a Sádók leánya.

2. És kedves dolgot cselekedék az Úr előtt, mint az ő atyja, Uzziás is cselekedett vala, csak hogy nem méne az Úr templomába; a nép azonban tovább is vétkezék.

3. Ő építé meg az Úr házának felső kapuját; a vár kőfalán is sokat építé.

4. Annakfelette a Júda hegyes földén városokat építé, és a ligetekben palotákat és tornyokat építé.

5. Ő is hadakozott az Ammon fiainak királyai ellen, a kiket megverte; és adának néki az Ammon fiai azon esztendőben száz talentom ezüstöt s tízezer véka búzát és tízezer véka árpát. Ezt fizették néki az Ammon fiai a második és harmadik esztendőben is.

6. És hatalmassá lőn Jótám, mert útjában az Úr előtt, az ő Istene előtt járt.

7. Jótámnak pedig több dolgait, minden hadakozásait és útjait, ímé megírták az Izráel és a Júda királyainak könyvében.

8. Huszonöt esztendőös korában kezdett uralkodni, és tizenhat esztendeig uralkodék Jeruzsálemben.

9. És elaluvék Jótám az ő atyjával, és eltemeték őt a Dávid városában; és uralkodék Akház, az ő fia helyette.

28.rész

1. Húsz esztendő volt Akház, mikor uralkodni kezdett, és tizenhat esztendeig uralkodék Jeruzsálemben, és nem cselekedék kedves dolgot az Úr előtt, mint Dávid, az ő atyja;
2. Hanem az Izráel királyainak útján járt, és öntött bálványokat is csináltatott a Baál tiszteletére.
3. Annakfelette tömjéneze a Hinnom fiának völgyében; fiait is megégeté tűzben, a pogányok útálatosságai szerint, a kiket az Úr az Izráel fiai elől kiűzött volt.
4. Áldozék és tömjéneze a magaslatokon is, a halmokon is és minden zöld fa alatt.
5. Ezért az Úr az ő Istene adá őt a Siriabeli király kezébe, és őt igen megverék, és sok foglyot hurczolának el ő tőle, a kiket Damaskusba vivének. Sőt még az Izráel királya kezébe is adaték, és az is igen megveré őt.
6. Mert Pékah, a Rémália fia, Júdában egy nap levága százhuszezer embert, mind vitézeket; mivel elhagyták az Urat, atyáik Istenét.
7. Annakfelette az Efraimbeli vitéz Zikri megölé Maásiát, a király fiát, Azrikámot, az ő házának gondviselőjét, és Elkánát, a ki a király után második vala.
8. És elvivének az Izráel fiai az ő atyjokfiai közül kétszázezer asszonyt, fiút, leányt, és nagy vagyont rablának el tőlök, és azzal a zsákmánnyal mennek vala Samariába.
9. Vala pedig ott az Úrnak egy prófétája, a kinek neve Odéd, a ki eleibe menván a hadnak, a mely Samariába megy vala, monda nékik: Ímé, mivel az Úrnak, atyáitok Istenének haragja Júda ellen felgerjedett, őket kezetekbe adta, és ti sokat megölétek közülök haragotokban, a mely szintén az égig felhatott;
10. És immár arra gondoltok, hogy Júdának és Jeruzsálemnek fiait megalázzátok, hogy néktek szolgálítok és szolgálóleányitok legyenek: avagy ezáltal nem teszitek-é magatokat bűnösökké az Úrnál, a ti Isteneteknél?
11. Azért halljátok meg szómat: Vigyétek vissza a ti atyátokfiai közül való foglyokat, a kiket ide hoztatok; különben az Úrnak nagy haragja lészen rajtatok.
12. Akkor felkelének némelyek az Efraimból való vezérek közül: Azáriás, a Jóhanán fia; Berékiás, a Mesillemót fia; Ezékiás, a Sallum fia, és Amása a Hadlai fia, azok ellen, a kik a viadalból jönnek vala.
13. És mondának nékik: Ne hozzátok ide be a foglyokat, mert felette igen nagy bűn lesz az, a mit akartok művelni, és ezzel a mi bűneinket és vétkeinket megsokasítjátok; mert e nélkül is sok bűnünk van, és felgerjedt a harag Izráel ellen.
14. Ott hagyá azért a sereg a foglyokat és a zsákmányt a vezérek és az egész gyülekezet előtt.
15. És felállának a névszerint megnevezett férfiak, s felvevék a foglyokat, és a kik mezítelenek valának közülök, felöltöztetéék a zsákmányból; felöltöztetéék azokat, sarukat is adának lábaikra; ételt és italt is adának nékik; sőt meg is kenék őket, és a gyengélkedőket samarakra helyezék, és vivék őket a pálmafák városába, Jérikhóba, az ő atyjokfiaihoz; azután megtérének Samariába.
16. Az időben küldé Akház király az Assiriabeli királyhoz, hogy megsegítené őt.
17. Mert még az Edomiták is eljöttek vala, és a Júdabeliek közül sokat levágának, vagy rabságba hurczolának.
18. A Filiszteusok is mind ellepék a lapályon való városokat és Júdának dél felől való részét, és elfoglalák Béth-Semest, Ajalont, Gederótot, Sókot és annak faluit; Timnát és annak faluit; Gimzót és annak faluit, és ott lagnak vala;
19. Mert az Úr megalázta Júdát Akházért, az Izráel királyáért; mert arra indítá Júdát, hogy vétkezzék az Úr ellen.
20. Eljöve azért ő ellene Tiglát-Piléser, Assiria királya, a ki sanyargatá őt, és nem segítette meg.
21. Mert Akház kifosztá az Úr házát, a királyét, a fejedelmekét, és az Assiriabeli királynak adá, de azért nem lón néki segítségére.

22. Sőt még a szorongattatás idejében is tovább vétkezék az Úr ellen; ilyen vala Akház király.

23. Mert áldozék Damaskus isteneinek, a kik őt megverték vala, ezt mondván: Mivel Siria királyainak istenei megsegítik őket, azért én is azoknak áldozom, hogy segíjenek engem is, holott mind néki, mind az egész Izráelnek azok okozták romlását.

24. És összehordá Akház az Isten házának edényeit, és összetöré az Isten házának edényeit, és az Úr házának ajtait bezárá, és csinála a maga számára oltárokat Jeruzsálemnek minden szegletén;

25. Júdának minden városaiban is magaslatokat építe, hogy az idegen isteneknek tömjénezzon, és haragra ingerlé az Urat, atyái Istenét.

26. Az ő több dolgai pedig és útjai, úgy az elsők, mint utolsók, ímé meg vannak írva a Júda és az Izráel királyainak könyvében.

27. Meghala pedig Akház az ő atyáival, és eltemeték őt Jeruzsálem városában; mert nem vivék őt az Izráel királyainak sírjába. És uralkodék az ő fia, Ezékiás, ő helyette.

29.rész

1. Ezékiás huszonöt esztendő korában kezdett uralkodni, és uralkodék huszonkilencz esztendeig Jeruzsálemben; az ő anyjának neve vala Abija, a Zakariás leánya.

2. És kedves dolgot cselekedék az Úr előtt, mind a szerint, a mint Dávid, az ő atyja is cselekedett vala.

3. És az ő királyságának első esztendejében, az első hónapban kinyitá az Úr házának ajtait, és azokat megújíttatá.

4. És egybehivatá a papokat és a Lévitákat, és összegyűjté őket a napkelet felől való utcában;

5. És monda nékik: Hallgassatok meg engem Léviták! Most szenteljétek meg magatokat, az Úrnak, atyáitok Istenének házát is szenteljétek meg, és hordjatok ki minden tisztátalanságot a szent helyről;

6. Mert vétkeztek a mi atyáink, és az Úr előtt, a mi Istenünk előtt gonoszul cselekedének, és elhagyták őt, az Úr sátorától elfordították arcukat, hátat fordítván annak.

7. A tornác ajtait is bezárták, a szövétnekeket eloltották, és füstölőszert nem füstölögtettek és égőáldozatot nem áldoztak az Izráel Istenének a szent helyen.

8. És ezért volt az Úrnak haragja Júdán és Jeruzsálemben, és adta volt őket rabságra és pusztulásra és kigunyoltatásra, a mint ti magatok is látjátok.

9. És ímé a mi atyáink fegyver által hullottak el, fiaink, leányaink és feleségeink fogságba vitettek e dolog miatt.

10. Most azért elvégeztem magamban, hogy az Úrral, Izráel Istenével szövetséget szerzek, hogy haragját tőlünk elfordítsa.

11. Fiaim, most ne tévelyegjete; mert az Úr választott titeket, hogy ő előtte állván, néki szolgáljatok; hogy szolgáljatek néki és jóillatot szerezzetek.

12. Felkelének azért a Léviták: Máhát az Amásai fia, Jóel az Azárja fia, a kik Kéhátiták valának; a Mérári fiai közül pedig Kis az Abdi fia, és Azária a Jéhalélel fia, és a Gersoniták közül Joah a Zimma fia, és Éden a Joah fia;

13. Az Elisáfán fiai közül Simri és Jéhiel; az Asáf fiai közül Zakariás és Mattánia;

14. A Hemán fiai közül Jéhiel és Simei; a Jédutun fiai közül Semája és Uzziel.

15. Összegyűjték az ő atyjokfiat, és megszentelék magokat, és bemenének a király parancsolatjából az Úrnak beszédei szerint, az Úr házának megtisztítására.

16. És bemenének a papok az Úr házának belső részébe, hogy azt megtisztítsák; kihordának belőle minden tisztátalanságot, a melyet az Úr templomában találának, az Úr házának pitvarába; és a Léviták felszedék, hogy onnan kihordják a Kidron patakába.

17. Elkezdék pedig a megszentelést az első hónap első napján, és a hónap nyolczadik napján bemenének az Úr házának tornáczába, és megszentelék az Úr házát nyolcz napon át, úgy hogy az első hónap tizenhatodik napján végezték be.

18. És akkor bemenének Ezékiás királyhoz, és mondának: Megtisztítottuk mindenestől az Úr házát, az égőáldozat oltárát is, minden hozzá tartozó edényekkel egybe, a szent asztalt is, minden szerszámaival;

19. Minden egyéb eszközöket is, a melyeket Akház király az ő királysága alatt megszentelt, mikor Isten ellen vétkezett vala, helyreállítottunk és megszenteltünk, és ímé mind az Úr oltára előtt vannak.

20. Reggel azért felkele Ezékiás király, és összegyűjté a város fejedelmeit, és felméne az Úr házába.

21. És vivének fel hét tulkot és hét kost, hét bárányt és hét bakot bűnért való áldozatra az országért, a szent hajlékért és Júdáért, és megparancsolá az Áron fiainak, a papoknak, hogy megáldozzák az Úr oltárán.

22. Megölelék azért a tulkokat, és a papok azoknak véröket vévén, elhinték az oltárra; hasonlatosképen megölvén a kosokat, elhinték azoknak véröket az oltárra; a bárányokat is megölvén, azoknak vérét az oltárra hinték.

23. Azután előhozák a bűnért való bakokat a király és a gyülekezet elé, és kezöket rájuk tevék.

24. Minekutána a papok azokat megölték, bűnért való áldozást végeztek a vérökkel az oltáron, az egész Izráel megtisztulására; mert az egész Izráelért parancsolta vala a király az égőáldozatot és a bűnért való áldozatot.

25. És beállítá a Lévitákat az Úr házába czimbalmokkal, lantokkal és cziterákkal Dávidnak és Gádnak a király prófétájának, és Nátán prófétának parancsolatja szerint; mert az Úrtól volt a parancs az ő prófétái által.

26. Előállának azért a Léviták a Dávid zengő szerszámaival; a papok is a trombitákkal.

27. És megparancsolá Ezékiás, hogy egészen égőáldozatot áldozzanak az oltáron. És mikor megkezdődött az áldozás ugyanakkor megkezdődött az Úrnak éneke is és a trombiták harsonája Dávidnak az Izráel királyának szerszámaival.

28. És az egész gyülekezet leborula, az énekesek énekelének, és a trombitások trombitálának mindaddig, míg az egészen égőáldozatnak vége lőn.

29. És a mikor elvégezték az áldozatokat, a király és mindnyájan a vele valók leborulván arczczal, imádkozának.

30. És megparancsolá Ezékiás király és a fejedelmek a Lévitáknak, hogy az Urat dicsérjék a Dávid és az Asáf próféta dicséreteivel; a kik, mikor nagy örömmel dicsérték az Urat, meghajoltak és leborulának.

31. Azután szóla és monda Ezékiás: Most már felavattátok magatokat az Úrnak, azért jőjjetek, és hozzatok áldozatokat és dicsérő áldozatokat az Úr házában. És az egész gyülekezet hozza áldozatokat és dicsérő áldozatokat, és mindaz a kit a szíve indított, egészen égőáldozatot.

32. És az égőáldozatra való barmok száma, a melyeket a gyülekezet hozott vala, ez volt: hetven tulok, száz kos, kétszáz bárány. Mindezek egészen égőáldozatul valának az Úrnak.

33. Azonkívül szenteltek az Úrnak hatszáz tulkot és háromezer juhot.

34. De mivel a papok kevesen valának, és nem győzték az áldozatokat mind megnyúzni, ezért az ő atyjokfiai, a Léviták segítségökre valának nékik mindaddig, míg azt a munkát elvégezték, és míg a többi papok magokat megszentelék; mert a Léviták igazabb szívűek valának a magok megszentelésében, mint a papok.

35. Az egészen égőáldozat is igen sok volt a hálaáldozatok kövérivel és az egészen égőáldozatokhoz való italáldozatokkal; és ekképen helyreállított az Úr házában szolgálata.

36. Örvendezé azért Ezékiás és ő vele az egész gyülekezet, hogy az Isten erre hajlandóvá tette a népet; mert hirtelen történt ez a dolog.

30.rész

1. És küldte Ezékiás az egész Izráelhez és Júdához, sőt Efraimnak és Manassénak is íra leveleket, hogy jönnének el az Úr házához Jeruzsálembe, hogy megtartanak a páskhát az Úrnak, Izráel Istenének.

2. És tanácsot tartta a király és fejedelmei s az egész gyülekezet Jeruzsálemben, hogy a második hónapban tartsák meg a páskhát.

3. Mert azt akkor nem tarthatták meg, mert a papok nem szentelheték meg magokat kellő számban, s a nép sem gyűlt vala össze Jeruzsálemben.

4. És e dolog igen tetszék mind a királynak, mind az egész gyülekezetnek.

5. Elhatározták tehát, hogy kihirdetik egész Izráelben Beersebától fogva Dánig, hogy jójjenek Jeruzsálembe páskhát szentelni az Úrnak, Izráel Istenének, mert már régóta nem tartották meg úgy, a mint megiratott.

6. Elmenének azért a híradók a király levelével és a fejedelmekével az egész Izráelhez és Júdához, és a király parancsolatjából ezt mondják vala: Izráel fiai! térjete meg az Úrhoz, Ábrahámnak, Izsáknak és Izráelnek Istenéhez s ő is megtér a maradékhoz, mely megmaradt még köztetek az Assiriabeli királyok kezétől.

7. És ne legyetek olyanok, mint a ti atyáitok és atyátokfiai, a kik vétkeztek volt az Úr ellen, atyáik Istene ellen és elpusztította őket, a mint ti magatok látjátok.

8. Most azért meg ne keményítsétek nyakatokat, mint a ti atyáitok; adjatok kezet az Úrnak, és bemenvén az ő szent helyébe, a melyet megszentelt örökké, szolgáljatok az Úrnak, a ti Istenteknek, és elfordul rólatok haragja.

9. Mert hogy ha ti megtéréndetek az Úrhoz, a ti atyátokfiai és fiaitok kegyelmet találnak azoknál a kik őket fogságba vitték, és megtérnek erre a földre, mert irgalmas és kegyelmes az Úr, a ti Istentek, és nem fordítja el orcáját tőletek, ha ő hozzá megtéréndetek.

10. Mikor pedig a híradók városról-városra menének az Efraim és a Manasse földén, mind Zebulonig, nevetik és csúfolják vala őket;

11. Mindazáltal némelyek az Áser, Manasse és a Zebulon nemzetségéből megalázzák magokat, és eljövének Jeruzsálembe.

12. Júdában is ezt cselekedé az Istennek keze, adván beléjük egy akaratot, hogy engednének a király parancsolatjának és a fejedelmekének az Úr beszéde szerint.

13. Sok nép gyűle azért Jeruzsálembe, hogy a kovásztalan kenyerek ünnepét megtartsák a második hónapban; igen nagy gyülekezet vala.

14. És felkelének, és elronták az oltárokat, a melyek Jeruzsálemben valának, és a füstölő oltárokat is mind elronták, és a Kidron patakába hányták.

15. És megölelék a pászhabárányt a második hónap tizennegyedik napján; s a papok és Léviták megszegyenlék és megszentelék magokat, és égőáldozatokat vittek az Úr házába;

16. És kiki állá az ő helyére az ő szokások szerint és Mózesnek az Isten emberének törvénye szerint, és a papok hintik vala a vért a Léviták kezéből.

17. Minthogy pedig igen sokan valának a gyülekezetben, a kik magokat meg nem szentelték vala, ezért a Léviták a pászhabárány megölésével foglalkozának azokért, a kik tisztátalanok voltak, hogy megszenteljék az Úrnak;

18. Mert a népnek nagy része, sokan az Efraim, Manasse, Izsakhár és Zebulon nemzetségéből, nem szentelték meg magokat, mindazáltal megevék a pászhabárányt, nem úgy, a mint megiratott; de könyörgé Ezékiás érettök, mondván: A kegyes Úr tisztítsa meg azt;

19. Mindenkit, a ki szívét elkészítette, hogy keresse az Istent, az Urat, az ő atyái Istenét, ha nem a szentségnek tisztasága szerint is.

20. És meghallgatá az Úr Ezékiást, és a népnek megkegyelmeze.

21. Megtartották tehát az Izráel fiai, a kik Jeruzsálemben találtatának, a kovásztalan kenyerek ünnepét hét napon át nagy örömmel, és dicsérik vala az Urat minden nap a Léviták és a papok, az Úr erejét éneklő szerszámokkal.

22. És kegyesen beszéle Ezékiás minden Lévitával, a kik értelmesek és jóindulattal valának az Úr iránt. És ünnepi lakomát tartottak hét napon át, áldozván hálaadó-áldozatokkal, és dicsérvén az Urat, atyáik Istenét.

23. Tanácsot tartá pedig az egész gyülekezet, hogy még hét napig szentelne ünnepet; és így még hét napot töltöttek el vígasságban;

24. Mert Ezékiás, a Júda királya ada a gyülekezetnek ezer tulkot és hétezer juhot, a fejedelmek is adának a gyülekezetnek ezer tulkot és tízezer juhot; és megszentelék magokat a papok elegen.

25. Nagy örömben vala azért az egész Júda gyülekezete, a papok és a Léviták és azoknak egész gyülekezete, a kik Izráelből oda mentek vala; mind az idegenek, a kik az Izráel földjéről jöttek vala, mind a Júdában lakozók.

26. És volt nagy vígasság Jeruzsálemben; mert Salamonnak, az Izráel királyának, Dávid fiának idejétől fogva nem volt ehez hasonló ünnep Jeruzsálemben.

27. Ezek után felállának a papok és a Léviták, és megáldák a gyülekezetet; és meghallgatásra talált az ő szavok, és felhata az ő könyörgésök mennybe az Isten szentséges lakhelyébe.

31.rész

1. A mint mindezeknek vége lón: kiméne az egész Izráel, a kik Júdának városaiban találtatának, s a bálványokat széttörték, az Aserákat kivagdalák, s leronták a magaslatokat és oltárokat egész Júdában, Benjáminban, Efraimban és Manasseban, mígnem befejezték; azután visszatérének az Izráel fiai mind, kiki az ő örökségébe és városaiba.

2. És helyreállítá Ezékiás a papok és Léviták osztályait csoportjaik szerint, kit-kit az ő szolgálata szerint, a papokat és a Lévitákat az égőáldozatokra és a hálaadó-áldozatokra, a szolgálatra, hálaadásra és dicséretre az Úr táborinak kapuiban.

3. És rendelé a király az ő jövedelmének egy részét az égőáldozatok számára, a reggeli és estvéli égőáldozatok, a szombatnapok, az újhold és az ünnepek égőáldozatai számára, a mint megiratott az Úr törvényében.

4. Meghagyá a népnek is, Jeruzsálem lakosinak, hogy megadják a papok és a Léviták járandóságát, hogy az Úr törvényéhez annál inkább ragaszkodjanak.

5. A mint ez intézkedés híre elterjedt: az Izráel fiai a búzának, a bornak és olajnak, a méznek és minden mezei termésnek zsengejét bőséggel megadják; és mindenből a tizedet bőséggel meghozák.

6. És az Izráel és Júda fiai, a kik lakoznak vala a Júda városaiban, ők is elhozák a barmokból és juhokból a tizedet, és annak tizedét, a mi az Úrnak, az ő Istenöknek szenteltetett, és rakásonként felhalmozzák.

7. A harmadik hónapban kezdék a rakásokat rakni, és a hetedik hónapban végezzék el.

8. Oda menvén pedig Ezékiás és a fejedelmek, és látván a rakásokat: áldák az Urat és az ő népét, Izráelt.

9. Megkérdé pedig Ezékiás a papokat és a Lévitákat a rakások felől.

10. Kinek felelvén Azáriás, a főpap, a Sádók nemzetségéből való, monda: Mióta az Úr házába kezdék az ajándékokat hozni: eleget ettünk és sok meg is maradt belőle, mert az Úr megáldotta az ő népét; és ez a rakás, a mi megmaradt.

11. És monda Ezékiás, hogy az Úr házában csináljanak tárházakat, és megcsinálák.

12. Behordák azért az ajándékokat, a tizedeket, és a mi megszenteltetett, nagy hűséggel, és ezeknek

főgondviselője Konánia Lévitá vála, a második pedig ennek atyjafia, Simei.

13. Jéhiel pedig és Azáriás, Náhát, Asáel, Jérimot, Józabád, Eliel, Ismákia, Máhát és Benája, gondviselők valának, Konániának és atyjafiának Simeinek keze alatt, Ezékiás királynak és Azáriásnak az Isten háza előljárójának parancsolatából.

14. Kóré Lévitá pedig, a Jemna fia, a ki ajtónálló vála napkelet felől, az Isten számára tett önkéntes adományok gondviselője volt, hogy kiadja az Úrnak és a szentek szentjének áldozatát.

15. Keze alatt valának: Eden, Minjámin, Jésua, Semája, Amária és Sekánia a papok városaiban, hogy hűségesen osztogassák a csapatok szerint az ő atyjokfiainak, úgy a nagynak, mint a kicsinynek,

16. (Az ő nemzetségek férfai kivül, a három esztendősi fiútól fogva feljebb) mindenkinek, a kinek bejárása vála az Úr házába a maga napján, a naponként való szolgálatra, rendtartásuk és csapatjaik szerint;

17. A papok nemzetségének családjaik szerint; a Lévitáknak is, a kik húsz esztendősiök és feljebb valók volnának, az ő rendtartások és csapatjaik szerint.

18. És azok családjának minden kiseddel, feleségeikkel, fiaikkal, leányaikkal, s az egész gyülekezetnek; mert az ő hitők szerint szentelték vála magokat a szentségre;

19. Az Áron fiainak is, a papoknak, az ő városaikhoz tartozó vidék környékén, minden városban valának névszerint megnevezett emberek, hogy kiadják a részét minden férfinak a papok közül, és minden nemzetségnek a Léviták között.

20. És így cselekedék Ezékiás egész Júdában. A mi jó, igaz és helyes vála az Úr előtt, az ő Istene előtt, azt művelé.

21. És minden munkában, a melyet elkezdett az Isten házának szolgálatában, a törvényben és parancsolatban, keresván az ő Istenét, teljes szívvel jár vála el, és ezért szerencsés vála.

32.rész

1. Ezen dolgok és igazságos cselekedetek után eljöve Sénakhérib, az Assiriabeli király, és Júdába menván, megszállá a megerősített városokat, azt mondván, hogy elfoglalja azokat magának.

2. Mikor tehát Ezékiás látta, hogy Sénakhérib eljöve, és Jeruzsálemet meg akarná szállani:

3. Tanácsot tarta vezéreivel és vitézeivel, hogy a városon kívül való forrásokat betöltsék; és azok segítségére lőnek néki;

4. Mert összegyűlvén a sokaság, bedugának minden forrást és az ország közepén folyó patakot, mondván: Miért találjanak az assirii királyok elegendő vizet, ha eljönnek?!

5. És felbátorodván, megépíté a város leromlott kerítését, felemelvén a tornyokig, és kívül másik kőfalat is emelt, s Millót a Dávid városában megerősíté; ennekfelette szerze sok fegyvert és paizst.

6. És a nép fölé seregvezéreket tett, és maga köré gyűjtván őket a város kapujának utcájára, szóla az ő szívök szerint ekképen:

7. Erősek legyetek és bátrak, semmit se féljete, meg se rettenjete az assirii királytól és a vele való egész sokaságtól, mert velünk többen vannak, hogynem ő vele.

8. Ő vele testi erő van, velünk pedig az Úr a mi Istenünk, hogy megsegéljen minket és érettünk hadakozzék. És megbátorodék a nép, ezt hallván Ezékiástól, a Júda királyától.

9. Ezek után elküldé szolgálait Sénakhérib, az assirii király Jeruzsálembe (ő pedig Lákis mellett volt egész seregével) Ezékiáshoz a Júda királyához, és az egész Júdához, mely Jeruzsálemben vála, mondván:

10. Ezt mondja Sénakhérib, az assirii király: Kiben bíztok, hogy Jeruzsálemben maradtok a megszállás idején?

11. Avagy nem Ezékiás áztatott-é el titeket, hogy éhséggel és szomjúsággal ölne meg titeket,

mondván: Az Úr, a mi Istenünk megszabadít minket az Assiriabeli király kezéből!

12. Avagy nem Ezékiás pusztította-e el az ő magaslatait és oltárait, mikor így szólott Júdához és Jeruzsálemhez, mondván: Csak egy oltár előtt imádkozzatok, és csak azon tömjénezetek?!

13. Avagy nem tudjátok-e, mit műveltem én és az én atyáim e föld minden népeivel? Vajjon e föld nemzetségeinek istenei megszabadíthatták-e az én kezemből az ő földöket?

14. És kicsoda e nemzetségek istenei közül az, a melyeket az én atyáim elvesztettek, a ki az én kezemből az ő népét megszabadíthatta volna, hogy a ti Istenetek is az én kezemből titeket megszabadíthatna?

15. Most azért Ezékiás titeket el ne ámitson és meg ne csaljon ily módon; ne higgyetek néki, mert ha egy népnek és országnak istene sem szabadíthatta meg az ő népét kezemből és az én atyáim kezéből: mennyivel kevésbbé szabadíthat meg titeket a ti Istenetek az én kezemből!

16. Sőt ezenkívül az ő szolgálai még sokat szólának az Úr Isten ellen, és az ő szolgálja Ezékiás ellen.

17. Levelet is írta, az Urat, Izráel Istenét káromlással illetván, és szólván ellene ilyen módon: A mint e földön lakozó népek istenei meg nem szabadíthatták az ő népöket az én kezemből: ekképen az Ezékiás Istene sem szabadíthatja meg az ő népét kezemből.

18. És kiáltnak nagy felszóval zsidó nyelven Jeruzsálem népe ellen, mely a kerítésen vala, hogy őket megrettentenek és megháborítanak, abban a reményben, hogy így a várost elfoglalhatják.

19. És úgy szólának a Jeruzsálem Istenéről, mint a föld népeinek istenei felől, melyek emberi kézzel csináltattak.

20. Akkor Ezékiás király könyörgött, és ő vele Ésaiás próféta az Ámós fia e káromlásért, és felkiáltának az égre.

21. És elbocsátá az Úr az ő angyalát, a ki megöle minden erős vitézt, előljárót és vezért az assirii király táborában, és nagy szégyennel megtépte az ő földébe. Bemenvén pedig az ő istenének házába, ott az ő saját fiai fegyverrel ölék meg őt.

22. Megszabadítá azért az Úr Ezékiást és a Jeruzsálem népét Sénakhéribtől az assirii királytól, és minden másoktól, és védelmezé őket mindenfelől.

23. És sokan ajándékokat hoznak vala Jeruzsálembe az Úrnak, Ezékiásnak is a Júda királyának drágaságokat, és ő felmagasztaltatott minden pogányok szemei előtt azután.

24. Az időben Ezékiás halálos betegségbe esék; de könyörgött az Úrhoz, a ki szóla hozzá és csudajelt adott néki.

25. De nem cselekedék Ezékiás az ő hozzá való jótétemény szerint, mert magában felfuvalkodék, azért Istennek haragja lőn rajta, Júdán és Jeruzsálemen.

26. Azonban megalázta magát Ezékiás az ő felfuvalkodottságában, Jeruzsálem lakosaival egybe; ezért nem szálla többé rájok az Úrnak haragja Ezékiás életében.

27. És igen nagy gazdagsága és dicsősége vala Ezékiásnak. És csináltatott magának kincsházat az ezüst, arany, drágakövek és drága fűszerszámok, paizsok és mindenféle drága szerszámok számára;

28. És tárházakat jövedelmének a gabonának, bornak, olajnak számára, és mindenféle barom számára istállókat, a nyájaknak pedig aklokot.

29. Városokat is építte magának, és szerze igen sok juhot és barmot, mert az Isten nagy gazdagságot adott néki.

30. És Ezékiás volt az, a ki betömé a Gihon vizeinek felső forrását, és Dávid városának napnyugat felől való részén vezeté lefelé. És minden dolgában igen szerencsés vala Ezékiás;

31. De mivel a Babilóniabeli fejedelmek követeivel megbarátkozék, a kik ő hozzá küldettek, hogy megtudakoznák a csudajelt, mely a földön lőn; elhagyá őt az Isten, hogy megkísértené őt és meglátná, mi volna az ő szívében.

32. Ezékiásnak pedig többi dolgai és jótéteményei ímé meg vannak írva az Ésaiás prófétának, az Ámós fiának látásában, és a Júda és Izráel királyainak könyvében.

33. Meghala pedig Ezékiás az ő atyáival, és eltemeték őt a Dávid fiainak sírjaihoz vivő feljárón, és

mind az egész Júda és Jeruzsálem nagy tisztességet tettek néki az ő halálának idején. És uralkodék Manasse, az ő fia helyette.

33.rész

1. Tizenkét esztendőös vala Manasse, mikor uralkodni kezdett volt, és ötvenöt esztendeig uralkodott Jeruzsálemben.

2. És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt a pogányok útálatosságai szerint, a kiket az Úr az Izráel fiai elől kiűzött vala.

3. Mert a magaslatokat ismét megépíté, a melyeket Ezékiás az ő atyja azelőtt elrontott vala, és oltárokat emele Baálnak, Aserákat is plántála, és tisztelé az ég minden seregeit, és szolgálá azoknak.

4. Sőt az Úr házában is építé oltárokat, a melyről az Úr azt mondotta volt: Jeruzsálemben léssen az én nevem örökké.

5. És építé oltárokat az ég minden seregeinek, az Úr házában mindkét pitvariban.

6. És fiait átvitte a tűzön a Hinnom fiának völgyében; és az időnek forgására ügyelt, jövendőmondásokat, varázslásokat és szemfényvesztéseket űzött, ördögösöket és jövendőmondókat szerzett, és sok gonoszsgot cselekedett az Úr szemei előtt, hogy őt haragra indítaná.

7. A faragott bálványt, a melyet csináltatott vala, az Úr házában állítá fel, a melyről azt mondá az Isten Dávidnak, és az ő fiának, Salamonnak: E házban és Jeruzsálemben, a melyet választottam az Izráel minden nemzetségei közül, helyheztetem az én nevemet mindörökké;

8. És nem űzöm ki az Izráelt e földről, melyet adtam volt a ti atyáitoknak; de csak úgy, ha ők is mind megtartándják, a melyeket nékik Mózes által parancsoltam, minden törvényt, rendeléseket és ítéleteket;

9. De Manasse elcsábítá Júdát és Jeruzsálem lakóit, hogy még gonoszabbul cselekedjenek, mint a pogányok, a kiket az Úr kigyomlált volt az Izráel fiai elől.

10. És noha megszólította az Úr Manassét és az ő népét; de nem figyelmezőnek reá.

11. Reájok hozá azért az Úr az Assiriabeli király seregének vezéreit, a kik Manassét megfogták és vasba vervén megkötözék őt két lánczczal, és Babilóniába vivék.

12. Mikor pedig nagy nyomorúságban volna, fohászokodék az Úrhoz az ő Istenéhez, és teljesen megalázta magát az ő atyáinak Istene előtt.

13. És könyörögvén hozzá megkegyelmeze néki, és meghallgatván könyörgését, visszahozá őt Jeruzsálembe, az ő országába. Akkor ismeré meg Manasse, hogy az Úr az igaz Isten.

14. Ezek után a Dávid városának külső kőfalát felépíté Gihontól napnyugat felé a völgyben, a halkapu bemenetelig; Ofelt is körülvetéte magas kerítéssel, és Júdának minden megerősített városaiba seregvezéreket helyezé.

15. És eltávolítá az idegen isteneket és a bálványt az Úr házából, és minden oltárt, a melyet az Úr házában hegyén és Jeruzsálemben emeltetett, kihányatá azokat a városon kívül.

16. És megépíté az Úr oltárát, és áldozék rajta hálaadó és dicsőítő áldozatokkal, és megparancsolá Júdának, hogy szolgáljanak az Úrnak, Izráel Istenének.

17. Mindazáltal még akkor a nép áldozik vala a magaslatokon; de csak az Úrnak, az ő Istenének.

18. Manassének pedig többi dolgai, Istenéhez való könyörgése, a próféták intése, a kik az Úrnak, Izráel Istenének nevében szólának néki, ímé meg vannak írva az Izráel királyainak dolgai között.

19. Az ő könyörgése pedig, és hogy az Isten mint kegyelmezett volt meg néki, s az ő minden bűne és vétke; és a helyek, a melyeken magaslatokat épített volt, s Aserákat és bálványokat állított fel, minekelőtte megalázta volna magát: ímé meg vannak írva a Hózái beszédei között.

20. És meghala Manasse az ő atyáival, és eltemeték őt az ő házában; és uralkodék Amon, az ő fia helyette.

21. Huszonkét esztendőös vala Amon, mikor uralkodni kezdett, és két esztendeig uralkodék Jeruzsálemben.

22. És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt, miként az ő atyja Manasse cselekedett volt, mert áldozék Amon mindama bálványoknak, a melyeket az ő atyja Manasse csináltatott, és azoknak szolgál vala.

23. Meg sem alázá magát az Úr előtt, mint az ő atyja Manasse megalázta magát; hanem még sokasítá Amon a bűnt.

24. Pártot ütének pedig az ő szolgálói ő ellene, és őt saját házában megölik.

25. A föld népe pedig levágá mindazokat, a kik Amon király ellen pártot ütének, és királylyá tevé a föld népe Jósiást az ő fiát helyette.

34.rész

1. Nyolcz esztendőös vala Jósiás, mikor uralkodni kezdett volt, és uralkodott harminczegy esztendeig Jeruzsálemben.

2. És jó dolgot cselekedék az Úr előtt, és jára az ő atyjának Dávidnak útjain, és nem hajolt el sem jobbra, sem balra;

3. Mert az ő királyságának nyolczadik esztendejében, mikor még gyermek volna, kezdé keresni az ő atyjának Dávidnak Istenét; tizenkettedik esztendejében pedig Júdát és Jeruzsálemet kezdé megtisztítani a magaslatoktól, Aseráktól, bálványoktól és öntött képektől.

4. Leronták ő előtte a Baálok oltárait és az azokon levő szobrokat lehányatá; az Aserákat is a bálványokkal és öntött képekkel egyetembe szétrombolá és apróra töreté, és elhinteté azoknak temetőhelyén, a kik azoknak áldoztak vala.

5. A papok csontjait megégeté azoknak oltárain, és megtisztítá Júdát és Jeruzsálemet.

6. Így cselekedék Manassénak, Efraimnak és Simeonnak városaiban is, mind Nafthallig, azoknak pusztáiban köröskörül.

7. Lehányatá azért az oltárokat; az Aserákat és a bálványokat összetördelé mind porrá, és minden naposzlopot elpusztított Izráel egész földén; azután megtére Jeruzsálembe.

8. Királyságának tizennyolczadik esztendejében pedig, minekutána a földet és a házat megtisztítá, elküldé Sáfánt az Asália fiát, és Maaséját a város előljáróját, és Joát a Joákház fiát, az emlékirót, hogy kijavíttatná az Úrnak, az ő Istenének házat.

9. És menének Hilkiás főpaphoz, és átadták neki az Isten házába begyűlt pénzt, a melyet a Léviták, az ajtónállók gyűjtöttek Manassétól, Efraimtól és az egész Izráel maradékaitól, és egész Júdától és Benjámintól, és Jeruzsálem lakóitól.

10. És adák a munkavezetőknek, a kik felvigyáztak az Úr házában, hogy adják azt a munkásoknak, a kik dolgoztak az Úr házában, hogy kijavítsák és helyreállítsák a házat.

11. És adának pénzt az ácsoknak és a kőműveseknek, hogy vegyenek faragott köveket, és fákat a kapcsolásokra, és a házak gerendázására, a melyeket elrontottak a Júda királyai.

12. És az emberek hűségesen végzik vala a munkát; a kikre felügyelének Jáhát és Obádia Léviták, a Mérári fiai közül valók; és Zakariás, Mésullám, a Kéhátiták fiai közül valók, a kik szorgalmazzák vala őket. E Léviták pedig mindnyájan mesterek valának az éneklőszerszámokban.

13. A teherhordókat pedig (mert voltak felügyelők a munkások felett mindenféle dologban) szorgalmazzák a Léviták közül való íródeákok, igazgatók és ajtónállók.

14. Mikor pedig kihozák azok a pénzt, a mely az Úr házában gyűlt össze: megtalálá Hilkia pap az Úr

törvénykönyvét, a melyet Mózes által adott volt.

15. Szóla pedig Hilkia, és monda Sáfánnak, az íródeáknak: A törvénykönyvet megtalálám az Úr házában. És adá Hilkia a könyvet Sáfánnak.

16. És vivé Sáfán a könyvet a királyhoz, és elbeszélé néki a dolgot, mondván: Valamit bízál a te szolgálidra, abban híven eljárjak;

17. Mert az Úr házában talált pénzt összeszedvén, adák a felügyelőknek és munkásoknak kezébe.

18. Továbbá jelenté Sáfán íródeák a királynak, mondván: Hilkia pap nékem egy könyvet ada; és olvasott abból Sáfán a király előtt.

19. Mikor pedig a király hallotta a törvény beszédit, ruháit megszagatá.

20. És parancsola a király Hilkia papnak és Ahikámnak a Sáfán fiának, Abdonnak a Mika fiának, és az íródeáknak Sáfánnak, és Asájának a király szolgájának, mondván:

21. Menjetek el, és keressétek meg az Urat én érettem, s az Izráel és Júda maradékaiért, a könyv beszédei felől, a mely megtaláltatott, mert nagy az Úr haragja, a mely mi reánk szállott azért, hogy a mi atyáink nem tartották meg az Úrnak beszédét, hogy mind a szerint cselekedtek volna, a mint e könyvben megíratott.

22. Elméne azért Hilkia és a király embere Húlða prófétaasszonyhoz, a Sallum feleségéhez, a ki Thókéhát fia vala, a ki Hasrának, a ruhák gondviselőjének fia vala (ő pedig Jeruzsálemben, a második utczában lakik vala) és a szerint szólának néki.

23. Ki monda nékik: Így szól az Úr, Izráel Istene: Mondjátok meg a férfinak, a ki titeket hozzám küldött;

24. Ezt mondja az Úr: Ímé én veszedelmet hozok e helyre és ennek lakosira, mindazokat az átkokat, a melyek meg vannak írva a könyvben, a melyet felolvastak a Júda királya előtt;

25. Mivel elhagytak engem, és idegen isteneknek tömjéneztek, hogy engem haragra gerjeszsenek az ő kezeiknek minden cselekedetei által. Felgerjedd az én haragom e hely ellen, és el sem oltatik.

26. A Júda királyának pedig, a ki titeket küldött, hogy az Urat megkérdejték, így szóljatok: Így szól az Úr, Izráel Istene: A mi a beszédekert illeti, a melyeket hallottál:

27. Mivel a te szíved meglágyult, és magadat megaláztad az Isten előtt, mikor hallád az ő beszédeit e hely ellen és az ő lakosai ellen; mivel magadat megaláztad előttem, és ruháidat megszagattad és sírtál előttem: én is meghallgattalak, ezt mondja az Úr.

28. Ímé én téged a te atyáid közé takarítlak, és tétel a te sírodba békeességben, és nem látják a te szemeid azt a veszedelmet, a melyet én hozok e helyre és ennek lakóira. És e szerint beszélték el ezt a királynak.

29. Akkor a király elkülde, és összegyűjteté Júdának és Jeruzsálemnek minden véneit.

30. És felméne a király az Úr házába, és ő vele Júdának minden férfiai, és Jeruzsálem lakosai, a papok, a Léviták és az egész nép kicsinytől fogva nagyig, és elolvasá fülök hallására a szövetség könyvének minden beszédeit, a melyet találtak vala az Úr házában.

31. Azután felállván a király az ő helyén, fogadást tőn az Úr előtt, hogy ő az Urat követendi, és hogy parancsolatait, biznyságtételeit és rendeléseit teljes szívéből és teljes lelkéből megőrzendi, cselekedvén a szövetség beszédeit, a melyek megíratottak abban a könyvben.

32. És felfogadtatá e dolgot mindazokkal, a kik Jeruzsálemből és Benjáminból valók. És Jeruzsálem lakói az Istennek, az ő atyáik Istenének szövetsége szerint cselekedének.

33. Akkor elpusztított Jósias minden útálatos bálványt Izráel fiainak egész földjéről, és kényszeríte mindenkit, valaki találtatik vala Izráelben, hogy szolgáljon az Úrnak, az ő Istenöknek; és az ő egész életében nem szakadának el az Úrtól, atyáik Istenétől.

35.rész

1. És megtartá Jósiás Jeruzsálemben a húsvétünnepet az Úrnak; és megölelé a páskhabárányt az első hónap tizennegyedik napján.
2. És állítá a papokat az őrállásukra, és buzdítá őket az Úr házának szolgálatára.
3. És monda a Lévitáknak, a kik az egész Izráelt oktatják, és magokat az Úrnak szentelék: Helyeztessétek a szent ládát a házba, a melyet készített volt Salamon a Dávid fia, az Izráel királya; nem kell most vállatokon hordoznotok; hanem szolgáljatok az Úrnak, a ti Istenteknek, és az ő népének az Izráelnek.
4. És készítsétek el magatokat a ti családjaitok és csoportjaitok szerint, a mint Dávid az Izráel királya elrendelte volt, és megírta az ő fia Salamon.
5. És álljatok a szent helyen, a nép közül való testvéreitek családjainak csoportjai és a Léviták családjának egy-egy csoportja szerint.
6. Azután öljétek meg a páskhabárányt, és szenteljétek meg magatokat, és készítsétek el azt a ti atyátokfiainak, hogy az Úrnak Mózes által tett beszéde szerint cselekedjétek.
7. És ada Jósiás a nép fiai számára juhokat, bárányokat és gödölyéket, mindezeket a húsvéti áldozatokra; mindenkinek, valaki ott találta vala, szám szerint harmincezeret, és háromezer tulkot; ezek mind a királyéból valának.
8. Az ő fejedelmei is szabad akaratjokból a községnek, a papoknak és a Lévitáknak adakozának; Hilkia, Zakariás és Jéhiel, az Isten házának fejedelmei, adának a papoknak a húsvét áldozatira kétezerhatszáz juhot és háromszáz tulkot.
9. Konánia pedig és Semája és Nétanéel az ő atyjafiai, Hasábia, Jéhiel és Józabád, a Léviták fejedelmei, adának a Lévitáknak a húsvét áldozatira ötezer juhot és ötszáz tulkot.
10. Készen levén a szolgálat, a papok helyeikre állának, a Léviták is csapatjaik szerint, a mint a király parancsolta.
11. Megölelé azért a páskhabárányt, és a papok hintik vala kezökből a vért, a Léviták pedig a bárányok bőrét húzzák le.
12. És külön választák az egészen égőáldozatra valókat, hogy adnák azokat a nép közül való családok csoportjainak, hogy áldoznának az Úrnak, a mint a Mózes könyvében megíratott; azonképen a tulkokból is elválaszták.
13. És megsüték a páskhabárányt szokás szerint a tűznél; a megszenteltetett állatokat pedig megfőzék fazekakban, vasfazekakban és üstökben: és nagy hamarsággal adák az egész községnek.
14. Ezek után magoknak és a papoknak is elkészíték a páskhabárányt, mert a papok, az Áron fiai az égőáldozatoknak és a kövérségeknek megáldozásával el valának foglalva késő éjszakáig, azért a Léviták készíték el mind magoknak, mind a papoknak, az Áron fiainak.
15. Az éneklők is, az Asáf fiai, szolgálatukban valának, Dávidnak, Asáfnak, Hémánnak és Jédutunnak, a király prófétájának parancsolatja szerint; az ajtónállók is mindnyájan az ajtóknál valának; nem távozhatának szolgálatukból, hanem az ő atyjokfiainak, a Léviták készíték vala el nekik.
16. És elkészüle az Úrnak minden szolgálata azon a napon, hogy megtartanák a páskhát, egészen égőáldozatokkal áldozván az Úr oltárán, a Jósiás király parancsolatja szerint.
17. Megtartották tehát az Izráel fiai, a kik jelen lehetének, a páskhát abban az időben, és a kovász nélkül való kenyerek ünnepét hét napon át.
18. Ehez hasonló páskhát nem tartottak Izráelben a Sámuel próféta idejétől fogva; Izráel királyai közül is senki sem tartott olyan páskhát, a melyet Jósiás tartott és a papok, a Léviták, egész Júda, és a kik Izráelből jelen voltak, és Jeruzsálem lakosai.
19. Jósiás királyságának tizennyolczadik évében tartatott ez a páskha.
20. Mindezek után, hogy az Isten házát Jósiás helyreállítá, feljöve Nékó, Égyiptom királya, hogy az

Eufrátes mellett való Kárkemis városát elfoglalná; és Jósiás ellene ment.

21. És noha követeket küldé ő hozzá Nékó, ezt mondván: Mi közöm te hozzád nékem, Júda királya? Mert én most nem ellened megyek, hanem az én országom ellensége ellen, és Isten parancsolta, hogy siessék; ne tusakodjál az Isten ellen, a ki én velem van, hogy el ne veszessen téged;

22. Mindazáltal Jósiás nem tére ki ő előle, hanem, hogy megütköznék vele, öltözetit megváltoztatá, és nem hallgatott Nékó beszédeire, a melyek az Isten szájából származtak vala. Elméne azért, hogy megütközzék vele Megiddó mezején.

23. Akkor a kézívesek nyilakat lövének Jósiás királyra, és monda a király az ő szolgálóinak: Vigyetek ki engem innét; mert nagyon megsebesültem.

24. Levén azért őt az ő szolgálói a szekérből, másikat szekereire helyezék, és vivék Jeruzsálembe: És meghala, és eltemették az ő atyáinak sírjába; s egész Júda és Jeruzsálem siránkozik Jósiás felett.

25. Jeremiás is siratá Jósiást, és siralmas énekekkel siratják vala őt az éneklő férfiak és asszonyok mindnyájan mind e mai napig, a melyek szokásossá lettek Izráelben, s ímé azok meg vannak írva a Jeremiás siralmaiban.

26. Jósiásnak pedig többi dolgai, és a szerint való jó tettei, a mint az Úrnak törvényében meg van írva;

27. És az ő első és utolsó dolgai, ímé meg vannak írva az Izráel és Júda királyainak könyvében.

36.rész

1. És előhozá a föld népe Joákházt a Jósiás fiát, és királylyá tette őt atyja helyett Jeruzsálemben.

2. Huszonhárom esztendő s vala Joákház, mikor uralkodni kezdé, és három hónapig uralkodék Jeruzsálemben.

3. És letevé őt Égyiptom királya Jeruzsálemben, és a földre adót vetett, száz talentom ezüstöt és egy talentom aranyat.

4. És Égyiptom királya Eliákimot, az ő testvérét tette királylyá Júda és Jeruzsálem felett, megváltoztatván nevét Joákimra; Joákház pedig az ő testvérét fogá és elvivé Nékó Égyiptomba.

5. Huszonöt esztendő s vala Joákim, mikor uralkodni kezdett, és tizenegy esztendeig uralkodék Jeruzsálemben; de gonoszul cselekedék az Úr előtt, az ő Istene előtt.

6. És feljöve ellene Nabukodonozor a babilóniai király, és kettős békót vete lábaira, hogy Babilóniába vinné őt.

7. Az Úr házában való edények egy részét is elvivé Nabukodonozor Babilóniába, és helyezetté azokat az ő templomába, Babilóniában.

8. Joákimnak pedig többi dolgai és az ő útálatosságai, a melyeket cselekedett, s a melyek találtattak ő benne, ímé meg vannak írva az Izráel és Júda királyainak könyvében; és uralkodék helyette Joákin, az ő fia.

9. Nyolcz esztendő s korában kezdett uralkodni Joákin, és három hónapig és tíz napig uralkodék Jeruzsálemben; de ő is gonoszul cselekedék az Úr előtt.

10. Az esztendő fordultával pedig elküldé Nabukodonozor király, és elviteté őt Babilóniába, az Úr házának drága edényeivel együtt, és királylyá tevé az ő testvérét Sédékiást Júda és Jeruzsálem felett.

11. Huszonegy esztendő s korában kezdett uralkodni Sédékiás, és uralkodék tizenegy esztendeig Jeruzsálemben.

12. És gonoszul cselekedék az Úr előtt, az ő Istene előtt, és nem alázta meg magát Jeremiás próféta előtt, a ki az Úr képében szól vala néki.

13. Sőt még Nabukodonozor király ellen is pártot ütött, a ki őt az Isten nevére megesküdtette vala, s makacscsá és önfejűvé lett, a helyett, hogy megtért volna az Úrhoz, Izráel Istenéhez.

14. Sőt még a papok fejedelmei és a nép is, mindnyájan szaporították a bűnt a pogányok minden undokságai szerint, és megfertőztették az Úr házát, a melyet megszentelt vala Jeruzsálemben.

15. És az Úr, az ő atyáiknak Istene elküldé hozzájuk követeit jó idején, mert kedvez vala az ő népének és az ő lakhelyének.

16. De ők az Isten követeit kigúnyolták, az ő beszédeit megvetették, és prófétáival gúnyt űztek; míglen az Úrnak haragja felgerjede az ő népe ellen, s többé nem vala segítség.

17. És reájok hozá a Káldeusok királyát, a ki fegyverrel ölé meg ifjaikat az ő szent hajlékukban, s nem kedveze sem az ifjaknak és szűzeknek, sem a vén és elaggott embereknek, mindnyájokat kezébe adá.

18. És az Isten házának mindenféle edényeit, nagyokat, kicsinyeket, és az Úr házának kincseit, s a királynak és az ő vezéreinek kincseit, mindezeket Babilóniába viteté.

19. Az Isten házát meggyújták, Jeruzsálem kőfalait lerontották, palotáit mind elégeték tűzzel, és minden drágaságait elpusztították.

20. És a kik a fegyver elől megmenekültek, azokat elhurcolta Babilóniába, és néki és fiainak szolgálivá lettek mindaddig, míg a persiai birodalom fel nem támadott;

21. Hogy beteljesedjék az Úrnak Jeremiás szája által mondott beszéde, míg lerójjá a föld az ő szombatjait, mert az elpusztulás egész ideje alatt nyugovék, hogy betelnének a hetven esztendőik.

22. És Czírus persa király első esztendejében, hogy beteljesednék az Úrnak Jeremiás szája által mondott beszéde, az Úr felindítá Czírus persa király lelkét, és ő kihirdetteté az ő egész birodalmában, élőszóval és írásban is, mondván:

23. Így szól Czírus, a persa király: Az Úr, a mennynek Istene e föld minden országait nékem adta, és Ő parancsolta meg nékem, hogy építsek néki házat Jeruzsálemben, a mely Júdában van; valaki azért ti köztetek az ő népe közül való, legyen vele az Úr, az ő Istene, és menjen fel.